

Zohar Rosh Hashanah

זוהר לראש השנה - להיות עם הצדיק, האור
הקדוש, רבי שמעון בר יוחאי
To be with the righteous and
the Holy light,
Rabbi Shimon bar Yochai

בִּין-הַמִּצָּרִים, קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי
בְּמִרוֹב יְהוָה.

Out of my straits I called upon the LORD; He
answered me with great enlargement.

*This verse from Psalms 118:5 is a special connection to the power
of the Shofar on Rosh Hashanah.*

Be with Rabbi Shimon bar Yochai
on Rosh Hashanah and have a
better year.

Special compilation of Sacred Zohar text
related to Rosh Hashanah for study and
scanning.

By: Zion Nefesh

DailyZohar.com

Rosha Hashanah –

When you go to court, bring your best advocate

Leviticus 23:24

דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לֵאמֹר: בַּזֹּדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַזְדָּר לַזֹּדֶשׁ, יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן □□ זִכְרוֹן "תְּרוּעָה, בִּקְרָא □קֶדֶשׁ"

"Speak unto the children of Israel, saying: In the seventh month, in the first day of the month, shall be a solemn rest unto you, a memorial proclaimed with the blast of horns, a holy convocation"

This is where God tells Moses to instruct the Israelites to be ready for Rosh Hashanah.

On Rosh Hashanah Adam and Eve were created and on that day they sinned. That event brought judgment that is visited every year. Rosh Hashanah consists of two days of judgment but the Zohar tells us that it is considered as one long day. The first day is the evaluation of the state of our soul for the most significant impurities and the second day is for the lesser ones.

From the Zohar, portion of Bo

וּבַהֲהוּא יוֹמָא, קִיּוּמִין אֵלִין תִּרְיִן סְטָרִין: זִיִּים, וּמוֹת. אֵית בִּיאַן דְּאַכְתִּיב לְסִטְרָא דְּזִיִּים. וְאֵית בִּיאַן דְּאַכְתִּיב לְסִטְרָא דְּמוֹת. וְלִזְמַנִּין דְּעִלְמָא שְׂרִיָּא בְּאַמְצְעִיתָא, אִי קִיּוּמָא זִיד וְאִי בְּעִלְמָא, דְּאַכְרַע עֲלֵיהּ, כְּלָהוּ קִיּוּמִין וְאַכְתִּיבוּ לְזִיִּים. וְאִי זִיד זִיִּיבָא אַכְרַע עֲלֵיהּ, כְּלָהוּ אַכְתִּיבוּ לְמוֹתָהּ.

"On that day, two sides exist: Life and Death. There are those written to life, and those written to death. And sometimes the world is between life and death. **If a righteous one leads them then he makes everybody written for life.** But if an evil person leads them then they all will be written to death."

The life aspect means progress and success during the coming year. Death is the aspect of chaos, limitation and things that don't go well for us or to our benefits.

Coming closer to a righteous person on Rosh Hashanah helps a person be written to the side of life. For many reasons, not everyone is able to do so. They may not know such a righteous person or they may live far from spiritual communities that can support them. Many souls from the Children of Israel are scattered all over the world and even far from the Zohar or connection book. This Zohar compilation is made also for them.

The Torah instructed us to use the Shofar on Rosh Hashanah and every blast is very important. It breaks the Klipot around us that show our impurities. When our soul stands in front of the judge looking at its best, we are judged to life and have positive outcome.

The purpose of this special Zohar for Rosh Hashanah is to connect us to the righteous of all righteous, Rabbi Shimon. He came to the world to open spiritual channels for us to keep the supernal light flow to this world. The Zohar discusses all spiritual events described in the Torah to give us the higher connection that we can not get otherwise.

When you scan this special Zohar that is all about Rosh Hashanah, it is like having Rabbi Shimon and his merits next to you standing in front of the judge. Even if you are with a righteous person on Rosh Hashanah and/or with other spiritual people, make a special effort to bring Rabbi Shimon with you to the others and bring them with you to the side of LIFE.

Forward this PDF or a link to it to all your friends.

May you have a blessed new year with the force of LIFE always with you.

With love to all,

Zion Nefesh

<http://DailyZohar.com>

.

מתוך פרשת בא

(שמות י') ויאמר יי אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתחו ואמרו, (תהלים פ"ט) אשרי העם יודעי תרועה יי באור פניו יהלכו. כמה אצטריכו בני נשא, למהר בארוננו דקודשא בריך הוא, ולמטר פקודי אורייתא, בגין דזכון בה לעלמא דאתי, ולשנא לון מכל קטרגין דלעילא ותתא. בגין דהא כמה דאשתכחו מן קטרגין בעלמא לתתא, הכי נמי אשתכחו מן קטרגין לעילא דקיימי עליהו דבני נשא.

אינון דעבדין פקודי אורייתא, ואולי באורו מיישר, בדונלא דמאריהון, כמה אינון סניגורין דקיימין עליהו לעילא, כמה דאת אמר (איוב כ"ג) אם יש עליו מלאך מליץ אוד מני אלף וגו'. וכתוב וינוננו ויאמר פדעו מרדת שנות מצאתי כפר. בגין כה, זכאה איהו מאן דנטיר פקודי אורייתא.

אמר ליה רבי וזייא, אי הכי, אמאי אצטריך הכא מלאך דליהוי סניגורא עליה דבר נש והא כתיב (משלי ג') כי יי יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד, וכתוב (תהלים קכ"א) יי ישמרך מכל רע. דהא וזייא קודשא בריך הוא, כל מה דבר נש עביד בעלמא, הן טב הן ביש. וכן הוא אומר, (ירמיה כ"ג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יי.

אמר ליה רבי יהודה, כלא הכי הוא ודאי. אכל הא כתיב, (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב, (איוב ב') ותסיתני בו לבלעו וזנב. לאוזנא דהא רשו אתמסר לסטרא אורא לקטרגא, (ורשו אתמסר) על מלין דעלמא, (למאן דלא אצטריך) ולא תמסר בידוי. וכל אלן ארוזין טמירין קמי קודשא בריך הוא, ולית אנת פדאי למהר אבתריהו, בגין דאינון נמוסין דקודשא בריך הוא, ובני נשא לאו אינון רשאי לדרקא אבתריהו, בר אינון זכאי קשוט דידעין רזי אורייתא, ואלין בארזא דזכמתא למנדע אינון מלין סתימין דאורייתא.

רבי אלעזר פתחו, (איוב א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתעצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום: דא (מ"ד א') ראש השנה, דקודשא בריך הוא

פרשת בא

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו וגו'. רבי יהודה פתחו ואמרו, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניו יהלכו. כמה צריכים בני אדם ללכת בדרך הקדוש ברוך הוא ולשמר מצוות התורה כדי שיזכו בה לעולם הבא, ולהציל אותם מכל הקטרגים שלמעלה ומטה, משום שהרי כמו שנמצאים מקטרגים בעולם למטה, כך גם נמצאים מקטרגים למעלה שעומדים על בני אדם.

אותם שעושים מצוות התורה והולכים בדרך ישרה ביראת אדונם, כמה סגורים שעומדים עליהם למעלה, כמו שנאמר (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף וגו'. וכתוב ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת מצאתי כפר. משום כך אשרי מי ששומר מצוות התורה.

אמר לו רבי חייא, אם כך, למה צריך כאן מלאך שיהיה סגור על האדם, והרי כתוב (משלי ג) כי ה' יהיה בכסלך ושמר רגלך מלכד, וכתוב (תהלים קכ"א) ה' ישמרך מכל רע. שהרי רואה הקדוש ברוך הוא כל מה שאדם עושה בעולם, הן לטוב והן לרע. וכן הוא אומר, (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה'.

אמר לו רבי יהודה, הפל כך הוא ודאי, אבל הרי כתוב (איוב ב') וגע אל עצמו ואל בשרו. וכתוב ותסיתני בו לבלעו חנם. להראות שהרי רשות נמסרה לצד האחר לקטרג [והרשות נמסרה] על דברים של העולם [למי שלא הצטרף] ולהמסר בידו, וכל הדרכים הללו טמונים לפני הקדוש ברוך הוא, ואינן פדאי ללכת אחריהם, משום שאלו הנהגות הקדוש ברוך הוא, ואין בני אדם רשאים לדרקא אחריהם, פרט לאותם צדיקי אמת שידעו את סודות התורה והולכים בדרך של החכמה לדעת אותם דברים נסתרים של התורה.

רבי אלעזר פתח, (שם א') ויהי היום ויבאו בני האלהים להתעצב על ה' ויבוא גם השטן בתוכם. ויהי היום - זה ראש השנה שהקדוש ברוך הוא עומד לדון את העולם, כמו זה, ויהי

היום ויבא שמה. אותו יום היה יום טוב ש'ל
ראש השנה.

ויבאו בני האלהים - אלו ממנים גדולים
שלוהים בעולם, להשגיח במעשי בני האדם.
להתייבב על ה' - כמו שנאמר (מלכים-א כב)
וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו.
אכל להתייבב על ה', בפסוק זה מצאנו אהבת
הקדוש ברוך הוא על ישראל, משום
שהשלוהים הללו, שממנים להשגיח על מעשי
בני האדם, הולכים ומשוטטים ולוקחים את כל
אותם המעשים, וביום ש'בא הדין לעמד לדון
העולם, נעשים קטגורים לעמד על בני אדם.
ובא ראה, מפל העמים שבעולם לא עומדים
להשגיח במעשיהם רק על ישראל לבדם,
משום שאלה בנים של הקדוש ברוך הוא.

ויקשלא נמצאים המעשים של ישראל כראוי,
כביכול אותם שלוהים ממנים, כשרוצים לעמד
על אותם מעשים של ישראל, הם עומדים ודאי
על ה', שהרי כשישראל עושים מעשים שלא
כשרים, כביכול מתשים פחו של הקדוש ברוך
הוא, וכשעושים מעשים כשרים, נותנים פח
ותקף לקדוש-ברוך-הוא. ועל זה כתוב (תהלים
סח) תנו עז לאלהים. במה? במעשים כשרים,
ועל זה באותו יום כל השרים הגדולים הממנים
התכנסו על ה'. על ה' ודאי, שהרי כיון
שהתכנסו על ישראל, הם התכנסו עליו.

ויבוא גם השטן בתוכם. גם - לרבותו עליהם,
שפלם באים להיות קטגורים על ישראל, וזה
נוסף עליהם משום שהוא המלשין הגדול
מכלם, קטגור מכלם. כיון שרואה הקדוש ברוך
הוא שפלם באים לקטרג, מיד - ויאמר ה' אל
השטן מאין תבא. וכי לא היה יודע הקדוש
ברוך הוא מאיפה היה בא? אלא להביא את
המעשה לרצונו.

ויאמר ה' אל השטן וגו' ויען השטן את ה'
ויאמר משוט בארץ. מכאן למדנו שישב הארץ
נקמר לצדדים אחרים, פרט לארץ ישראל
לבדה. כיון שאמר משוט בארץ, השגיח
הקדוש ברוך הוא שרוצה להיות מלשין על
ישראל. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך
על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ.

קאים למידן עלמא. כנונא דא, (מלכים ב', ד') ויהי
היום ויבא שמה. ההוא יומא יום טוב דראש השנה
הזה.

ויבאו בני האלהים, אלן רברבין ממנן שליוון בעלמא,
לאשגוזא בעובדין דבני נשא. להתייבב על ה': כמה
דאת אמר, (מלכים א', כ"ב) וכל צבא השמים עומדים
עליו מימינו ומשמאלו. אכל להתייבב על ה' בהאי קרא
אשכונא רוימוותא דקודשא בריך הוא עליהו
דישראל. בגין, דהני שליוון, דאינון ממנן לאשגוזא על
עובדין דבני נשא, אלן ושאטין ונטלן אינון עובדין
כלהו, וביומא דקאי דינא למיקם, למידן עלמא,
אתעבידו קטיגורין למיקם עליהו דבני נשא. ותא וזי,
מפל עמין דעלמא, לא קיימין לאשגוזא בעובדיהון,
בר בישראל בליוודייהו, בגין דאלן בגין לקודשא
ברוך הוא.

וכד לא אשתכחו עובדין דישראל כדקא יאות,
כביכול אינון ממנן שליוון, כד בעאן לקיימא על אינון
עובדין דישראל, על ה' ודאי קיימין, דהא כד ישראל
עבדין עובדין דלא כשרן, כביכול מתישין וזילא
דקודשא בריך הוא. וכד עבדין עובדין דכשרן, יהבין
תוקפא וזילא לקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב,
(תהלים ס"ו) תנו עז לאלהים. במה. בעובדין דכשרן.
ועל דא, בההוא יומא, כלהו רברבן ממנן אתכנשו על
ה'. על ה' ודאי, דהא כיון דעל ישראל אתכנשו, עליה
אתכנשו.

ויבא גם השטן בתוכם, גם, לאסגא עליהו, דכלהו
אתין למיהו קטיגורין עליהו דישראל, (דף כ"ג ע"א)
ודא אתוסף עליהו, בגין דאיהו דילטורא רברבא
מכלהו, קטיגורא מכלהו, כיון דיומא קודשא בריך
הוא, דכלהו אתין לקטרגא. מיד ויאמר יי אל השטן
מאין תבא. וכי לא הוה ידע קודשא בריך הוא, מאן
הוה אתי. אלא לאייתא עובדא לרעותיה.

ויאמר יי אל השטן וגו' ויען השטן את יי ויאמר משוט
בארץ. מכאן אוליפנא, דישובא דארעא אתמסר
לסטרינ אונרנין, בר ארעא דישראל בליוודיהא. כיון
דאמר משוט בארץ, אשגוזא קודשא בריך הוא, דבעי
למיהו דילטורא עליהו דישראל. מיד, (איוב א') ויאמר
יי אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמותו

בְּאֶרֶץ.

וְזָמַן שֶׁעָתָא לְמִיָּהֵב לִיה וּזוּלְקָא, בְּמָה (נִזְו ס"ד ע"א) דִּיתַעֲסֵק, וְיִתְפָּרֵשׁ מִנִּיָּהּ דִּישְׂרָאֵל, וְהָא אוּקְבִינָהּ, לְרַעִיָּא דְבָעָא לְמַעֲבָר עֲאֲנִיָּה בְּזוּד נְהָרָא וְכוּ, מִיַּד אֲתַעֲסֵק בֵּית הַהוּא שְׁטָן, וְלֹא קִטְרָג עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל.

וַיַּעַן הַשְּׁטָן אֶת יי וַיֹּאמֶר הַזֶּה יֵרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים. לֹא תִוָּדָא לְעַבְדָּא דְּמֵאֲרִית עֲבִיד לִיה כָּל רַעֲוִיתִיה, דִּיהָא דְּזוּיָל לִיה, אֲנֵרִי אֲשַׁחֲזוּתָהּ מִנִּיה, וְתַזְמִי אִי דְּזוּיָל לָךְ וְאִם לֹא.

תָּא וְזוּי, בְּשִׁעְתָּא דְּעֵאקוּ, כִּד אֲתִיָּהֵב וּזוּלְקָא וְזָדָא לְהֵא סִטָּר לֹאֲתַעֲסֵקָא בֵּית, אֲתַפְרִישׁ לְבִתָּר מִכְלָא. כְּזוּנָא דָּא שְׁעִיר בְּרָאשׁ וּזוּדֵשׁ. שְׁעִיר בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. בְּגִין דִּאֲתַעֲסֵק בֵּית, וְשִׁבִּיק לְהוּ לִישְׂרָאֵל בְּמִלְכִּיהוֹן, וְהֵכָא, מָטָא זְמָנָא לְמִיטָל וּזוּלְקָא דָּא, מִכָּל זְרַעָא דְּאַבְרָהָם, בְּסִטְרָא אוּזְרָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בְּרָאשִׁית כ"ב) הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוּרוֹ וְגו'.

וְתָא וְזוּי, בְּשִׁעְתָּא דְּאָמַר מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ, בָּעָא מִיָּהֵב, לְמַעֲבָד דִּינָא בִּישְׂרָאֵל, דְּהָא דִּינָא הָוָה לִיה עַל אֲבָרָהָם, לְמַתְבַּע מִקּוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא. בְּגִין, דְּלֹא אֲתַעֲבִיד דִּינָא בִּיצְחָק, כִּד אֲתַקְרִיב עַל גְּבִי מִדְּבִינָא, דְּהָא לֹא הָוָה לִיה לְאוּזְלָפָא קְרִבָּנָא דְּאֲמִין עַל מִדְּבִינָא, בְּאוּזְרָא, (וְכֵן בְּכָל סִטְרָא דְּלִיה) כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (וִיקָרָא כ"ו) לֹא יוֹחֲלִפְנוּ. וְהֵכָא קָאִים יִצְחָק עַל גְּבִי מִדְּבִינָא, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים מִנִּיה קְרִבָּנָא, וְלֹא אֲתַעֲבִיד בֵּית דִּינָא, וּבָעָא דָּא מַעֲם קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, כְּמָה דְּבָעָא דִּינִיה דְּיוֹסֵף לְכַמָּה דְּרִין. וְכָל מַה דְּבָעָא, בְּאוּרוֹ דִּינָא בָּעָא.

וּמַהֲהוּא זְמָנָא דְּאֲשַׁתְּוִיב יִצְחָק, וְאֲתַחֲלָף קְרִבָּנָה, זְמִין לִיה קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, לְהַהוּא מְקַטְרָגָא, הָאִי לְוּזְלָקִיה, כְּמָה דָּאֵת אָמַר הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוּרוֹ. וְהֵכָא, מָטָא לְמִיטָל וּזוּלְקָא עֲלֵיהּ, מִכָּל זְרַעִיה דְּאַבְרָהָם, וְלֹא יִקְרַב בְּסִטְרָא אוּזְרָא.

וְכָלֹא בְּדִינָא אֲתָא. (ס"א לְגִבִּיה) כְּמָה דְּאִיהוּ דִּין, הָכִי אֲתַדִּין. בְּגִין דְּאִיּוֹב מִקְרִיבִי עֵיטָא דְּפָרְעָה הוּא, וְכִד קָם פָּרְעָה עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, בָּעָא לְקַטְלָא לֹון. אָמַר לִיה לֹא, אֲלֹא טוֹל מִמוֹנֵהוֹן וּשְׁלוּט עַל גּוֹפִיָּהוֹן, בְּפּוֹלְזָנָא קִשְׁיָא, וְלֹא תִקְטוֹל לֹון. אָמַר לִיה קוּדֵשׁא בְּרִיָּה הוּא, וְזִיָּה, בְּהַהוּא דִּינָא מִשּׁוּט, תְּהָא דְּאִין, מַה כְּתִיב, (אִיּוֹב

רָאָה שְׁעָה לְתַת לוֹ חֶלֶק בְּמָה שִׁיתַּעֲסֵק, וַיִּפְרֹד מִישְׂרָאֵל, וְהָרִי פְרָשׁוּהּ, לְרַעֲוָה שְׂרָצָה לְהַעֲבִיר אֶת צֹאנֹו בְּנֶהֱרָ אֶחָד וְכוּ, מִיַּד הַתַּעֲסֵק בּוֹ אוֹתוֹ שְׁטָן וְלֹא קִטְרָג עַל יִשְׂרָאֵל.

וַיַּעַן הַשְּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר הַזֶּה יֵרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים. אִין תְּמִיָּהָ עַל עֲבָד שְׂרָבוּ עוֹשָׂה לוֹ כָּל רַצוֹנֹו שִׁיָּהִיָּה יֵרָא מִמֶּנּוּ. הִסֵּר מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁגָחָתָהּ, וְתִרְאָה אִם יִפְחַד מִמָּךְ אִם לֹא.

בֹּא רָאָה, בְּשִׁעְתָּא צָרָה, כְּשִׁנְתָּן חֶלֶק אֶחָד לְצַד הַזֶּה לְהַתַּעֲסֵק בּוֹ, נִפְרֹד אַחֵר כְּךָ מִהֶפֶל. כְּמוֹ זֶה שְׁעִיר בְּרָאשׁ חֲדָשׁ, שְׁעִיר בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּדִי שִׁיתַּעֲסֵק בּוֹ וַיַּעֲזֹב אֶת יִשְׂרָאֵל עִם מִלְכָּם, וְכָאֵן הִגִּיעַ זְמַן לְטַל חֶלֶק זֶה מִכָּל זְרַע אֲבָרָהָם בְּצַד הָאַחֵר, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (בְּרָאשִׁית כב) הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוּרוֹ וְגו'.

וְבֹא רָאָה, בְּשִׁעְתָּא שְׁאָמַר מִשּׁוּט בְּאֶרֶץ, רַצָּה מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת דִּין בִּישְׂרָאֵל, שְׁהָרִי דִּין הִיָּה לוֹ עַל אֲבָרָהָם לְתַבַּע מִן הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נַעֲשָׂה דִין בִּיצְחָק כְּשֶׁהִקְרַב עַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח, שְׁהָרִי לֹא הִיָּה לוֹ לְהַחֲלִיף קְרִבָּן שְׁמֻזְמָן עַל הַמְּזֻבָּח בְּאַחֵר, [וְכֵן בְּכָל צַד שְׁלוֹן] כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר לֹא יִחֲלִיפְנוּ. וְכָאֵן עָמַד יִצְחָק עַל גְּבִי הַמְּזֻבָּח וְלֹא הִשְׁתַּלֵּם מִמֶּנּוּ קְרִבָּן וְלֹא נַעֲשָׂה בּוֹ דִין, וְרַצָּה אֶת זֶה מַעֲם הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שְׂרָצָה אֶת דִּינוֹ שֶׁל יוֹסֵף לְכַמָּה דּוֹרוֹת מֵאַחֵר יוֹתֵר, וְכָל מַה שְׂרָצָה - רַצָּה בְּדֶרֶךְ דִּין.

וּמֵאוּתוֹ זְמַן שְׁנָצַל יִצְחָק וְהִתְחַלֵּף קְרִבָּנֹו, הַזְמִין לוֹ הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתוֹ מְקַטְרָג זֶה לְחַלְקוֹ, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר הִנֵּה יִלְדָּה מִלְכָּה גַם הִיא וְגו' אֶת עוֹץ בְּכוּרוֹ. וְכָאֵן הִגִּיעַ לְטַל חֶלֶקוֹ עֲלֵיו מִכָּל זְרַעוֹ שֶׁל אֲבָרָהָם וְלֹא יִקְרַב לְצַד אַחֵר.

וְהֶפֶל בֹּא בְּדִין (אֲצִלוֹ). כְּמוֹ שֶׁהוּא דִין - כְּךָ נִדּוּן. מִשּׁוּם שֶׁאִיּוֹב מִקְרִיבִי הַעֲצָה שֶׁל פָּרְעָה הִיָּה, וְכִשְׁעָמַד פָּרְעָה עַל יִשְׂרָאֵל, רַצָּה לְהַרְגֵּ אוֹתָם. אָמַר לוֹ, לֹא, אֲלֹא קַח מִמוֹנִים וּשְׁלֹט עַל גּוֹפֶם בְּעִבּוּדָה קָשָׁה, וְאַל תִּהְרַג אוֹתָם. אָמַר לוֹ הַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲתִיף, בְּאוֹתוֹ דִין מִמֶּשׁ תִּהְיֶה נִדּוּן. מַה כְּתוּב? (אִיּוֹב ב) אוֹלָם שְׁלַח נָא יָדְךָ וְגַע אֶל עֲצָמוֹ וְאַל בְּשָׁרוֹ וְגו'. בְּמָה שֶׁהוּא דִין - כְּךָ נִדּוּן. וְאַף עַל גֵּב שֶׁבְּכָל הַשָּׂאָר הִיָּה יֵרָא מִהַקּוּדֵשׁ בְּרוּךְ הוּא.

(ב) אוֹלָם שָׁלוֹם זָא יִדְרָה וְזַע אֶל עַצְמוֹ וְאֶל בְּשָׁרוֹ וְגו'.
בְּמֵה דְאִיהוּ דָן, הָכִי אַתְדָן. וְאִף עַל גַּב דְּבִכְל שְׂאָר
הָהּ דְּחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

תָּא וְזוּי, מֵה כְּתִיב, אִף אֶת זַפְשׁוֹ שְׂמֹר. וְאַתְיָהִיב לִיה
רְשׁוֹ, לְמִשְׁלֵט עַל בְּשָׂרָא, בְּגִין רְזָא דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית
(ו) קֵץ כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי וְאִקְמוּהָ, בָּא לִפְנֵי וְדָא, וְדָא
אִיהוּ (שְׁלוֹם ק"ט ע"א) קֵץ כָּל בְּשָׂרָא, וְלֹא רוּחָא.
וְאַתְמֹר, דְּאִיהוּ קֵץ דְּאִתִּי מִסְטָרָא דְּוִזְשָׁה, כְּמֵה דְּאִתִּי
אָמַר, (אִיּוֹב כ"ו) קֵץ שָׁם לוֹזְשָׁה וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא
וְזִקְרָא. וְלִכְל בְּשָׂרָא, בְּגִין דְּאִתִּי קֵץ אֲוִירָא, וְאִקְרִי
(דְּנִיָּאל י"ב) קֵץ הַיָּמִין, וְדָא אִיהוּ קֵץ אֲוִירָא, מִסְטָרָא
דְּשְׂמַמָּלָא, דְּאִיהוּ וִזְשָׁה. וְעַל דָּא אַתְיָהִיב לִיה רְשׁוֹ
בְּעַצְמוֹ וּבְשָׁרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִי הָכִי, לֹא בְּדִינָא הָהּ, אֶלָּא
בְּמִימֹר הַהוּא מִקְטָרְגָא, דְּאִסִּית לִיה, וְאִסְטִי לִיה.
אֶלָּא, כְּלָא בְּדִינָא הָהּ, וְהָכִי אָמַר לֹא אֶלִּיהוּא, (אִיּוֹב
ל"ד) כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וְכֹארוֹ אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ. וְהָכִי
הָהּ כְּמֵה דְּאַתְמֹר, כְּמֵה דְּאִיהוּ גִזָּר, הָכִי אַתְגִּזָּר עָלֶיהָ.

וְהָאִי דְּאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ וְזַמֵּן, וְתַסִּיתְנִי לְבַלְעוֹ
לֹא כְּתִיב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בֵּיה קִיָּמָא בְּדַעְתִּיהָ,
דְּאִיהוּ וְזַמֵּן דְּהָא תַסִּיתְנִי, כְּמֵה דְּאָמַר (אִיּוֹב י') וְעַל
עֲצַת רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ. (אָמַר אִיּוֹב אַתְפַּתִּית עַל מִימֹר
דְּהָהוּא מִקְטָרְגָא) כְּנֻזָּא דָּא, (תְּהִלִּים ע"ה) וַיִּפְתְּוּהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבְלִשְׁוֹנָם יִכְזָּבוּ לוֹ. וַיִּפְתְּוּהוּ וַיִּכְזָּבוּ לוֹ. לֹא
כְּתִיב, אֶלָּא וַיִּפְתְּוּהוּ בְּפִיָּהֶם. בְּפִיָּהֶם קִיָּמָא מִלָּה דָּא
דְּהָא אַתְפַּתִּיהָ. (דָּף ל"ג ע"ב) אָמַר רַבִּי אֲבָא, כְּלָא הוּא
שְׁפִיר, אֲבָל הָכִי אֲוִלִּפְנָא, דְּתַנָּן, סְלִיק וְאִסְטִין. וְכִי
אִיהוּ יָכִיל לְאִסְטָנָא, אִין. דְּהָא אִיהוּ (רִישׁ וִישׁב תִּיקוֹן
קמ"א) מִלָּה זָקֵן וְכִסִּיל, דְּכְּתִיב, (קִהְלֹת ד') טוֹב יִלְד
מִסֶּכֶן וְזִכָּם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכִסִּיל. וְעַל דָּא, יָכִיל לְאִסְטָנָא
לְבַר זֶשׁ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּאִיהוּ מְהִימָן עַל עוֹבְדֵי
דְּבָנֵי זָשָׁא.

תָּא וְזוּי, הָאִי בְּדִינָא דְּיוֹזִיד, אֲבָל בְּדִינָא דְּעֶלְמָא,
כְּתִיב, (בְּרַאשִׁית י"א) וַיֵּרֶד יִי לְרָאוֹת. (בְּרַאשִׁית י"ז)
אֲרִדָּה זָא וְאַרְאָה. דְּלֹא אַתְיָהִיב מְהִימָנוּתָא אֶלָּא
בְּיָדִיהָ בְּלוֹזְדוּי, דְּהָא לֹא בַּעַל לְאֻבְדָּא עֶלְמָא, עַל
מִימֹר דְּהָהוּא מִקְטָרְגָא, דְּתִיאוּבְתִיהָ אִיהוּ תְּדִיר
לְשִׁיזָּאָה. מְנָלֵן דְּכְּתִיב, (אִיּוֹב כ"ו) קֵץ שָׁם לוֹזְשָׁה

בָּא וַרְאָה מֵה כְּתוּב, אִף אֶת נַפְשׁוֹ שְׂמֹר. וְנִתְּנָה
לוֹ רְשׁוֹת לְשִׁלֵּט עַל הַבְּשָׂר, מִשּׁוּם הַסּוּד שְׂכַתוּב
(בְּרַאשִׁית ו) קֵץ כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי, וּפְרָשׁוּהָ, בָּא
לִפְנֵי וְדָאִי. וְזַהוּ קֵץ כָּל בְּשָׂרָא, וְלֹא רוּחָא. וְנִתְּנָמַר
שְׂהוּא קֵץ שְׂבָא מִצַּד הַחֲשָׁךְ, כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר (אִיּוֹב
כח) קֵץ שָׁם לַחֲשָׁךְ וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא חוּקָר.
וְלִכְל בְּשָׂרָא, מִשּׁוּם שְׁיִשׁ קֵץ אַחֵר, וְנִקְרָא קֵץ
הַיָּמִין, וְזַהוּ קֵץ אַחֵר מִצַּד הַשְּׂמָאל שְׂהוּא חֲשָׁךְ,
וְלִכְן נִתְּנָה לוֹ רְשׁוֹת בְּעַצְמוֹ וּבְשָׁרוֹ.

וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִם כֵּן, לֹא בְּדִין הָהּ, אֶלָּא
בְּמִאָמַר אוֹתוֹ מִקְטָרְגָא שְׂהִסִּית אוֹתוֹ וְהִסְטָה
אוֹתוֹ, אֶלָּא הִפֵּל הָהּ בְּדִין. וְכֵן אָמַר לוֹ
אֶלִּיהוּא, (שם לד) כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלָם לוֹ
וְכֹארוֹ אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ. וְכֵן הָהּ כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר,
כְּמוֹ שְׂהוּא גִזָּר - כֵּן נִגְזֹר עָלָיו.

וְזַה שְׂאָמַר וְתַסִּיתְנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם. וְתַסִּיתְנִי
לְבַלְעוֹ לֹא כְּתוּב, אֶלָּא וְתַסִּיתְנִי בּוֹ, בּוֹ עוֹמֵד
בְּדַעְתּוֹ, שְׂהוּא חֲשַׁב שְׂהִרִי תַסִּיתְנִי, כְּמוֹ שְׂאָמַר
וְעַל עֲצַת רְשָׁעִים הוֹפְעֶתָ. [אָמַר אִיּוֹב, הַתְּפַתִּית
עַל דְּבָרֵי אוֹתוֹ מִקְטָרְגָא] כְּמוֹ זֶה (תְּהִלִּים עח)
וַיִּפְתְּוּהוּ בְּפִיָּהֶם וּבְלִשְׁוֹנָם יִכְזָּבוּ לוֹ. וַיִּפְתְּוּהוּ
וַיִּכְזָּבוּ לוֹ לֹא כְּתוּב, אֶלָּא וַיִּפְתְּוּהוּ בְּפִיָּהֶם.
בְּפִיָּהֶם עוֹמֵד הַדְּבָר הַזֶּה, שְׂהִרִי הַתְּפַתָּה.
אָמַר רַבִּי אֲבָא, הִפֵּל הוּא יָפָה, אֲבָל כֵּן לְמַדְנֵי,
שְׂשִׁינֵי, עוֹלָה וּמִסְטִין. וְכִי הוּא יָכֹל לְהַסְטִין?
כֵּן, שְׂהִרִי הוּא מִלָּךְ זָקֵן וְכִסִּיל, שְׂכְּתוּב (קִהְלֹת
ד) טוֹב יִלְד מִסֶּכֶן וְזִכָּם מִמֶּלֶךְ זָקֵן וְכִסִּיל. וְעַל
זֶה יָכֹל לְהַסְטִין לְאָדָם. מֵה הַטַּעַם? מִשּׁוּם
שְׂהוּא נִאָמַן עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם.

בָּא רָאָה, זֶה בְּדִין הַיָּחִיד, אֲבָל בְּדִין הָעוֹלָם
כְּתוּב (בְּרַאשִׁית יא) וַיֵּרֶד ה' לְרָאוֹת. אֲרִדָּה נָא
וְאַרְאָה. שְׂלֹא נִתְּנָה הָאֲמוּנָה אֶלָּא בְּיָדוֹ לְבִדּוֹ,
שְׂהִרִי לֹא רָצָה לְאָבֵד אֶת הָעוֹלָם עַל מִאָמַר
אוֹתוֹ מִקְטָרְגָא שְׂתְּשׁוּקָתוֹ תְּמִיד לְהַשְׁמִיד. מְנָלֵן
לָנוּ? שְׂכְּתוּב (אִיּוֹב כח) קֵץ שָׁם לַחֲשָׁךְ וְלִכְל
תְּכַלִּית הוּא חוּקָר. לְהַשְׁמִיד הִפֵּל הוּא חוּקָר.
וְזַהוּ קֵץ כָּל בְּשָׂרָא בָּא לִפְנֵי, וְדָאִי כִּדִּי לְהַשְׁמִיד.

וּבָא רָאָה, וְיָהִי הַיּוֹם וַיִּבְאֹו בְנֵי הָאֱלֹהִים
לְהַתְּיָצֵב עַל ה', כְּמוֹ שְׂנֵאָמַר. וְאוֹתוֹ יוֹם
עוֹמְדִים שְׁנֵי צַדִּיקִים כְּגַדִּים בְּנֵי הָעוֹלָם. כָּל אוֹתָם
שְׂבָאִים לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתִשְׁבּוּכָה

ובמעשים טובים, הם זוכים להיות כתובים
אצל אותו צד שהוא חיים, ומוציא תוצאות
חיים. ומי שהוא מצדו, נכתב לחיים. וכל אותם
שבאים במעשים רעים לאותו צד, הם נכתבים
לאותו צד אחר שהוא מות, ונקרא מות, ובו
שורה המות.

(לכוון על רבי שמעון שיעמוד לזכות כל
הלומדים והדבקים בזהוה)

ובאותו יום עומדים שני הצדדים הללו
- חיים ומות. יש מי שנכתב לצד
החיים, ויש מי שנכתב לצד המות.
ולפעמים שהעולם שרוי באמצע. אם
עומד צדיק אחד בעולם שעומד
עליהם, כלם עומדים ונכתבים לחיים.
ואם רשע אחד מקריע את העולם, כלם
נכתבים למיתה.

ואותו הזמן העולם היה עומד באמצע, ואותו
מקטרג רצה להסטין. מיד מה כתוב? השמט
לבך על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ וגו'.
כיון שנודע הוא לבדו, מיד החזיק בו המקטרג.
ועל זה שנינו שלא צריך לאדם להפרד מכלל
של רבים, כדי שלא ירשם לבדו, ולא יקטרגו
עליו מלמעלה.

שכתוב בשונומית, (מלכים ב' ד) ותאמר בתוך
עמי אנכי ישבת. לא רוצה להוציא את עצמי
מכלל של רבים. בתוך עמי יושבת עד יום זה,
ובתוך עמי - בכלל אחד נודעת למעלה. וכאן
איוב, כיון שנודע למעלה ונרשם, מיד החזיק
בו המקטרג ואמר, החנם ירא איוב אלהים!!
כל מה שפחד ממך והתחזק, לא לחנם עשה,
הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'. אבל טל את
כל הטוב שאתה עושה לו, ומיד אם לא על
פניך יברכך. יעזב אותך וידבק בצד האחר,
שהרי עכשו בשלחנך הוא אוכל. סלק ממנו את
שלחנך, ונראה ממי הוא ואיזה צד ידבק.

מיד - ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו
בניך. להראות שיראת איוב לקדוש-ברוך-הוא
הוא כדי לשמר עשרו. ומכאן למדנו, שכל
אותם היראים מהקדוש ברוך הוא משום עשרם

ולכל תכלית הוא וזוהר. לשיצאה כלא, הוא וזוהר.
ודא איהו קין כל בשר בא לפני, ודאי בגין לשיצאה.

ותא וזוי, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי.
במה דאתמר. והוא יומא, קיימין תרין סטריין, לקבלא
בני עלמא. כל אינון דאתיין קמי קודשא בריה הוא
בתיבתא ובעובדין טבין, אינון זכין למהוי כתיבין
לגביה דהוא סטרא דאיהו וזיין, ואפיק תוצאות
זיין. ומאן דאיהו מסטריה, אכתיב לזיין. וכל אינון
דאתיין בעובדין ביישין, אינון כתיבין למהוא סטרא
אורא דאיהו מותא, ואקרי (רס"ה א') מות, וביה שריא
מותא.

Meditate on Rabbi Shimon to stand for all the
people that cling to the Zohar

ובהוא יומא, קיימין אלן תרין סטריין: זיין, ומות.
אית מאן דאכתיב לסטרא דזיין. ואית מאן
דאכתיב לסטרא דמות. ולזמנין דעלמא שריא
באמצעיתא, אי קיימא ווד זכא בעלמא, דאכרע
עליהו, כלהו קיימין ואכתיבו לזיין. ואי ווד וזיין
אכרע עלמא, כלהו אכתיבו למיתה.

והוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, והוא
מקטרגא בעא לאסטאה. מיד מה כתוב, השמט לבך
על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ וגו'. כיון
דאשתמודע איהו בלוודוי, מיד אתקיף ביה מקטרגא.
ועל דא תנינן, דלא אצטריך ליה לבר גט לאתפרשא
מכלל דסגיאין, בגין דלא יתרשים איהו בלוודוי,
ולא יקטרגון עליה לעילא.

דכתיב, בשונומית, (מלכים ב' ד) ותאמר בתוך
עמי אנכי ישבת. לא בעינא לאפקא גרמי מכלל דסגיאין,
בתוך עמי יתיבנא, עד יומא דא, ובתוך עמי, בכלל
וודא אשתמודע לעילא. והכא איוב, כיון דאשתמודע
לעילא ואתרשים, מיד אתקיף ביה מקטרגא, ואמר
הזנם ירא איוב אלהים, כל מה דדחיל קף ואתתקף,
לאו למננא עבדי, הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'.
אבל טול כל האי טבא דאנת עבד ליה, ומיד אם לא
על פניך יברכך. ישבוק קף, ויתדבק בסטרא אורא,
דהא השתא בפיתורא איהו אכיל, סליק פיתורא בגייה,
ונזוי ממאן איהו, ובאן סטרא יתדבק.

או בנייהם, זו אינה יראה פראוי. ועל פן קטרג אותו מקטרג ואמר, החנן נרא איוב אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל כך הוא נרא ממך. ונתנה לו רשות לקטרג בו ולהראות שלא עבד איוב את הקדוש ברוך הוא באהבה.

שפיון שהתנסה, יצא מהדרך ולא עמד בקיומו. מה כתוב? בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא בשפתיו, אבל בראיונו חטא, ואחר כך חטא בכל.

ואם תאמר שלא מתנסה בן אדם, הרי כתוב ה' צדיק יבחן וגו'. ומשום כך התנסה איוב. ואף על גב שלא עמד בקיומו פראוי, לא יצא מתחת רשות אדונו להדבק בצד האחר.

וכמה היה אותו נסיון שלו? שנים עשר חדשים השלטון של אותו הצד האחר, כמו ששנינו דין הרשעים בגיהנם שנים עשר חדשים, ומשום שלא דבק בצד האחר, כתוב (איוב מב) 'וה' ברוך את אחרית איוב מראשיתו.

רבי שמעון אומר, זה של איוב אינו נסיון של הקדוש ברוך הוא כמו נסיון של שאר הצדיקים, שהרי לא כתוב והאלהים נסה את איוב כמו שכתוב (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. שאברהם הוא בידיו הקריב את בנו היחיד לקדוש-ברוך-הוא, ואיוב לא נתן כלום, ולא מסר לקדוש-ברוך-הוא כלום.

ולא נאמר לו, שהרי גלוי לפניו שלא יכול לעמוד בו, אבל נמסר ביד המקטרג, ובדין של הקדוש ברוך הוא נעשה, והקדוש ברוך הוא העיר את הדין [בדין] הזה אל אותו מקטרג אליו. זהו שכתוב השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (שם ד) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה. מקץ ימים ולא מקץ ימין. הוא דחה את קץ הימין, והתקרב לקץ הימים. והרי בארנו, (דניאל יב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאיזה קץ? לקץ הימין או לקץ הימים? עד שאמר לו לקץ הימין. ועל זה דוד פסח ואמר,

מיד, ויאמר יי אל השטן הזה כל אשר לו בידך. לאוואה, דדוילו דאיוב לגביה דקודשא בריך הוא, הוא לנטרא עותריה. ומהכא אוליפנא, דכל אינון דדולין ליה לקודשא בריך הוא, על עותרייהו, או על בנייהו, לאו איהו דוילו כדקא יאות. ועל דא קטרג ההוא מקטרגא ואמר, הוונם ירא איוב אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידיו ברכת. ועל דא איהו דויל לך ואתייהב ליה רשו לקטרגא ביה, ולאווואה, דלא פלוו איוב לקודשא בריך הוא ברוימו.

דכיון דאתנסי, נפק מאורווא, ולא קאים בקיומיה, מה כתיב, בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא בשפתיו אבל ברעותיה חטא, ולבתר חטא בכלא.

ואי תימא דלא אתנסי בר נש, הא כתיב (תהלים י"א) ה' צדיק יבון וגו'. ובגין כך אתנסי איוב. ואף על גב דלא קאים בקיומיה כדקא יאות, לא נפק מתווחת רשותא דמריה לאתדבקא בסטרא אנורא.

וכמה היה זה ההוא נסותא דיליה. תריסר ירווי, שולטנותא דההוא סטרא אנורא. כמה דתנינן, דינא דוויבא בגיהנם י"ב ירווי, ובגין דלא אתדבק בסטרא אנורא כתיב, (איוב מ"ב) וי"י ברוך את (דף כ"ד ע"א) אנורית (גדפס קפ"א ע"ב) איוב מראשיתו.

ר' שמעון אומר, האי דאיוב, לאו נסותא איהו דקודשא בריך הוא, כנסותא דשאר צדיקא, דהא לא כתיב והאלהים נסה את איוב, כמה דכתיב, (בראשית כ"ב) והאלהים נסה את אברהם. דאברהם, איהו בידה אקריב לבניה ויזדאי דיליה לגבי קודשא בריך הוא, ואיוב לא יהיב כלום, ולא מסר ליה לקודשא בריך הוא כלום.

ולא אתמר ליה, דהא גלי קמיה, דלא יכול לקיימא ביה, אבל אתמסר בידא דמקטרגא. ובדינא דקודשא בריך הוא אתעביד, וקודשא בריך הוא אתער דינא (בדינא) דא, לההוא מקטרגא לגביה, דהא הוא דכתיב, (איוב א') השמעת לבך על עבדי איוב וגו'.

פתח ואמר, (בראשית ד') ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה. מקץ ימים, ולא מקץ ימין. איהו דווח לקץ ימין, ואתקריב לקץ ימים. והא אוקימנא, (דניאל י"ב) ואתה לך לקץ. ואמר דניאל, לאן קץ, לקץ הימין, או לקץ הימים. עד דאמר ליה לקץ הימין. ועל דא

(תהלים לט) הודיעני ה' קצִי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. וכאן מה כתוב? ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ולכן לא התקבל קרבנו, שהרי היה מצד האחר (הפל).

בא וראה מה כתוב? והכל הביא גם הוא. מה זה גם הוא? לרבות זה עם זה. קרבנו לקדוש-ברוך הוא היה הפל, ועקר הקרבן לקדוש-ברוך הוא, ונתן חלקו לצד האחר, כמו שנאמר ומחלביהן. וקין עקרו עשה מקץ ימים, הסוד של הצד האחר, ונתן חלק לקדוש-ברוך הוא, ולכן לא התקבל.

באיוב מה כתוב? והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו'. ובמשתה בכל יום מצוי המקטרג, ולא יכול לו. מנין לנו? שכתוב הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב, ולעולם לא נתן לו חלק כלל, שהרי (מה) כתוב והעלה עלות מספר כלם. העולה עולה למעלה למעלה, ולא נתן חלק לצד האחר. שאלמלא נתן לו חלק, לא יכל לו אחר כך, ועל מה שנטל - משלו נטל.

ואם תאמר, למה הרע לו הקדוש ברוך הוא? אלא שאלמלא נתן לו חלק, יפנה הדרך ויסתלק מעל המקדש, וצד הקדשה מסתלק למעלה למעלה. והוא לא עשה כן, ועל כן הקדוש ברוך הוא תבע בדין.

בא ראה, כמו שהוא נפרד ולא הפריד טוב ורע, הוא דן אותו באותו אפן. נתן לו טוב, ואחר כך רע, ואחר כך החזירו לטוב. שכן ראוי לאדם, לדעת טוב ולדעת רע ולהחזיר עצמו לטוב, וזהו סוד האמונה. בא ראה, איוב היה מעבדי פרעה, וזהו שכתוב בו (שמות ט) הירא את דבר ה' מעבדי פרעה.

בא וראה שלא רצה הקדוש ברוך הוא לעקר את איוב ממקומו, שהוא היה מגן (את הפל רצה הקדוש ברוך הוא לעקר ממקומם, איוב היה מגן (איוב חכם היה) על פרעה. כיון שנהלש, עשה נקמות לפרעה.)

אמר רבי שמעון, פעת יש לגלות סודות

דוד דיוחל ואמר, (תהלים ל"ט) הודיעני יי קצִי ומדת ימי מה היא, או לקץ הימים או לקץ הימין. והכא מה כתוב ויהי מקץ ימים, ולא מקץ ימין, ובגין כך לא אתקבל קרבניה, דהא מסטרא אורא הוה. (כלא)

תא וזוי, מה כתוב והכל הביא גם הוא. מאי גם הוא. לאסגא דא ברא, קרבניה לקודשא בריה הוא הוה כלל, ועקרא דקרבנא לקודשא בריה הוא, ויהב וזולקא לסטרא אורא, כמה דאת אמר ומוחלביהן. וקין, עקרא עבד מקץ ימים, וזא דסטרא אורא, ויהיב וזולקא לקודשא בריה הוא, ועל דא לא אתקבל.

באיוב מה כתוב, (איוב א') והלכו בניו ועשו משתה וגו', ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכל ולשתות עמם ויהי כי הקיפו ימי המשתה וגו', ובמשתה בכל יומא מקטרגא שכיון, ולא יכול ליה. מנא כן. דכתוב, (איוב א') הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב ולעולם לא יהיב וזולקא כלל לגביה, דהא (ז"א מה) כתוב (איוב א') והעלה עלות מספר כולם. עולה סלקא לעילא לעילא, ולא יהיב וזולקא לסטרא אורא. דאלמלא יהיב ליה וזולקא, לא יכול ליה לבתר, וכל מה דנטל מדיכילא נטל.

ואי תימא אמאי אבאישי ליה קודשא בריה הוא. אלא. דאלמלא יהיב ליה וזולקא, יפני ארוזא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד כן, ועל דא קודשא בריה הוא תבע בדינא.

תא וזוי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דן ליה בההוא גוונא, יהיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתווי לבר נש, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולא הדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רזא דמהימנותא. תא וזוי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוא דכתוב ביה, (שמות ט') הירא את דבר יי מעבדי פרעה.

תא וזוי, דלא בעא קודשא בריה הוא לאעקרא איוב מאתריה דאיהו הוה מכסי (ז"א כולא בעא קודשא בהך הוא לאעקרא מאתריהו איוב הוה מכסי) (ז"א איוב וזכים הוה) על פרעה כיון דאתזולש עבד נוקמין לפרעה.

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, דאינון

שנדרבקים למעלה ולמטה. מה כתוב? בא אל פרעה, הנה צריך (לכתב) לך אל פרעה, מה זה בא? אלא שהכנים אותו הקדוש ברוך הוא חדרים אחר חדרים לתנין אחד עליון תקיף, שפמה דרגות משתלשלות ממנו. ומיהו? סוד התנין הגדול.

ומשה פחד ממנו, ולא קרב אלא לאותם יאורים, ואותן הדרגות שלו, אבל ממנו הוא פחד ולא התקרב, משום שראה אותו משרש בשרשים עליונים.

כיון שראה הקדוש ברוך הוא שמשה פוחד ושלוחים ממנים אחרים למעלה לא יכולים להתקרב אליו, אמר הקדוש ברוך הוא, (יחזקאל כט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו. והקדוש ברוך הוא הצטרף לעוף בו קרב ולא אחר, כמו שנאמר אני ה', ופרשוה סוד החכמה, שהתנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו לאותם בעלי הדין שיודעים בסודות אדונים.

מתרפקין לעילא ותתא, מה כתיב בא אל פרעה, כך אל פרעה מבעי ליה, מאי בא. אלא, דעיייל ליה קודשא בריך הוא, אדרין בתר אדרין, לגבי תנינא ונדא עלאה תקיפא, דכמה דרגין משתלשלין בנייה. ובאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

ומשה דויל בנייה, ולא קריב אלא לגבי אינון יאורין, ואינון דרגין דיכיה, אבל לגביה דויל ולא קריב, בגין דזומא ליה משתרש בשרשין עלאין.

כיון דזומא קודשא בריך הוא דדויל משה, ושליחו ממן אוורגין לעילא, לא יכולין לקרבא לגביה. אמר קודשא בריך הוא, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו. וקודשא בריך הוא אצטרף לאמוא ביה קרבא, ולא אוורא. כמה דאת אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דזומא דהתנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו לאינון מארי מדין, דידיעין ברזין דמאריהון.

מתוך פרשת פינחס דף רלא עמ' ב

ביומי דראש השנה, מתקנין בי דינא כורסייא למלכא, למידן כל עלמא. וישראל עלאין בקדמייתא בדינא קמיה, דליפוש רומי. (ס"א קמיה דליפוש רוגזא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו, יום ביומו מאי הוא. אלא הני תרי יומין דראש השנה. אמאי תרי יומין. בגין דאינון תרי בי דינא, דמתוכרן כוודא. דינא עלאה, דאיהו קשיא, בדינא תתאה, דאיהו רפא, ותרומיהו משתכחי.

ועל דא לא ידעי הני בבכאי, רזא דיבבא ויכלותא, ולא ידעי דתרומיהו אצטריכו, יכלותא דאיהו דינא תקיפא. תלת תבירין דאיהו דינא רפא, גנוזי גנוזי רפא. אינון לא ידעי, ועבדין תרומיהו. ואנן ידעינן, ועבדינן תרומיהו. (ס"א ועל דא רזא דיבבא ויכלה ותרומיהו אצטריכו, הני בבכאי, אינון לא ידעי, ועבדין תרומיהו.) וכלא נפקין לארוז קשוי.

פתוז ואמר, (תהלים פא) תקעו בנחש שופר בפסח ליום וזנו. תקעו בנחש שופר, מאי בנחש. דא בי דינא רפא, דאקרי ונחש. בפסח: (כס דעלמא עילאה, כ"ס ה' דא פוזד יצחק דאיהו כס למלכא עילאה, תו בכסה) דא דינא קשיא, פוזד יצחק. דינא דאתפסיא תדיר, דלאו איהו דינא באתגליא. כי וזק, דא דינא רפא. ומשפט, (דא דינא קשיא) דא דינא ברומי. ותרומיהו אינון כוודא. בגין כף תרין יומין, ותרומיהו ברזא וזדא. (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה וגו', לא כתיב שמעי, או תוקעי תרועה, אלא יודעי תרועה. בגין (ס"א כגון) וזכימין דדירין באיירא דארעא קדישא, אינון ידעי תרועה. רזא דתרועה, כמה דכתיב, (תהלים ב) תרועם בשבט ברזל. מאן עמא בישראל, דידעין רזין עלאין דמאריהון, למיעל קמיה, ולאתקשרא ביה. וכל אינון דידעי רזא דתרועה, יתקרבון למיהר באור פניו דקודשא בריך הוא. ודא אור קדמאה דגניו קודשא בריך הוא לצדיקיא. ועל דא אצטריף למנדע לה.

פרשת אמור דף צ"ט

Scanning before the Shofar blowings

סריקה לפני שמיעת סדרות השופר

אָמַר רַבִּי וְיִיא, אֶלְמָלָא לָא זְכִינָא בְּעֶלְמָא, אָלָא לְמִשְׁמַע
בּוֹלִין אֶלִין דִּי. זְכָאָה וּוּלְקִיָּהוֹן דְּאִינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּתָא,
וַיִּדְעִין אוּרוּזִי דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלִהוֹן בְּאוּרִיָּתָא,
עַלִיָּהוּ כְּתִיב (תהלים צ"א) כִּי בִי וְיִשְׁקֶנּוּ וְאֶפְלָטָהוּ. וְכְתִיב
אֲנוּלִצָּהוּ וְאֶכְבְּדָהוּ. (ויקרא כ"ג) בּוֹדֵשׁ הַשְּׂבִיעִי בְּאֶחָד
לַחֹדֶשׁ, רַבִּי יִצְחָק פְּתוּחַ, (תהלים פ"א) תִּקְעוּ בּוֹדֵשׁ שׁוֹפָר
בַּכֶּסֶה לְיוֹם וְזָמֵן. זְכָאִין אִינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, מִן כָּל אוּמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרֵעִי
בָּהוּ, וּמֵאַתֵּר רְוִיָּקָא קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב,
(יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְאוּזָאָה,
הֵדָּא מֵאַתֵּר רְוִיָּקָא אֲתֵרֵעִי בָּהוּ, וְקָרִיב לֹון לְגַבִּיָּתָא, וְכְתִיב,
(יהושע כד) וְאַקְוֹז אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרָהֶם מֵעֶבֶר הַנָּהָר
וְזָו. הִנֵּי קָרָאִי אֵת לְאַסְתַּכְלָא בָּהוּ, וְכִי כָל יִשְׂרָאֵל לָא הוּוּ
יִדְעִי דָּא, וְכָל שְׂכַן יְהוֹשֻׁעַ.

אָלָא אוּרִיָּתָא כּוּלָּהּ סְתִים וְזָלִיא, כְּמָה דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא
סְתִים וְזָלִיא, בְּגִין דְּאוּרִיָּתָא כּוּלָּהּ שְׁמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל
דָּא אִיהִי סְתִים וְזָלִיא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וַיְהוֹשֻׁעַ הוּוּ
יִדְעִי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי. אָלָא וְדָאִי סְתִימָא דְּמִלְכָּה,
טִיבוּ סְגִי עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְרֵעִי בָּהוּ
בְּאַבְהָתָא, וְעֶבֶד לֹון רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה לִיקְרִיָּה, וְאַפִּיק
לֹון מִזֹּו נִהָרָא עֲלָאָה יְקִירָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא דְּכָל בּוֹצִינִין,
בְּגִין דְּיִתְעַטֵּר בָּהוּ. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, כֹּה אָמַר יי בְּעֶבֶר
הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנָּהָר: הַהוּא נִהָר

ד'אש'תמוד'ע, ואת'יד'ע.

מעולם, מאי קא בעי ד'כא. אלא לאוואה וזכמתא. מעבר
הנהר מעולם, אלא ההוא נהר עולם אקרי. ועל דא, בעבר
הנהר ישבו אבותיכם מעולם, לאוואה טיבו וקשוט דעבר
קודשא בריך הוא לישראל. ואקוץ את אביכם את אברהם
מעבר הנהר מאי קא מיירי. אלא אברהם לא אתדבק ביה
בההוא נהר, כמו יצחק דאתדבק ביה בסטריה
לאתתקפא.

תא וזוי, האי נהר, אף על גב דלאו איהו דינא, דינן נפקי
מסטריה, ואתתקפו ביה. וכד יצחק אתתקף (בדינוי) בבנוי,
כדין עלאין ותתאין מתכנפי לדינא, וכורסיא דינא
אתתקן, ומלכא קדישא יתיב על כורסיא דינא, ודאין
עלמא, כדין, תקעו בודש שופר בכסה ליום וזגנו. ופאין
אינון ישראל, דיידעין לסלקא כורסיא דינא, ולתקנא
כורסיא דרוזמי. ובמה. בשופר.

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, הא זמנין
סגיאין שאילנא על האי שופר, מאי קא מיירי, ועד פאן לא
אתיישבנא ביה. אמר ליה, ודאי האי הוא בריא דמלה,
דישראל בעיין ביומא דינא (נ"א דא), שופר, ולא קרן.
בגין דקרן הא אתיידע באן אתר איהו, ולאתדבקא דינא
לא בעינא. אבל הא תנינן, במלין ובעובדא, בעינן לאוואה
ולאתערא מלין סתימין.

דף צ"ט ע"ב

תא וזוי, כד ההוא שופר עלאה, דנהירו דכלא ביה,
אסתלק ולא נהיר לבנין, כדין דינא אתער, וכרסון אתתקנו
לבי דינא, ודא שופר, אילו דיצחק אקרי, תוקפיה (דף צ"ט

ע"ב) ד'יצוּק, תושבּוֹתִיה ד'אַבְהֶן, כּד אַסְתַּלַּק הֵהוּא שׁוֹפֵר
גָּדוֹל, דְּלֹא יִנָּקֵא לְבָנִין, כִּדִּין יִצְוֹק אַתְתָּקֶה, וְאַתְתָּקֶן לְדִינָא
בְּעֵלְמָא.

וְכִד אַתְעֵר הֵא שׁוֹפֵר וְכִד בְּנֵי נְשָׂא תִיבִין מִוּטְאִיהוֹן, בְּעִין
לְגַדָּא קוֹל שׁוֹפֵר מִתְתָּא, וְהֵהוּא קָלָא סָלִיק לְעֵילָא, כִּדִּין
אַתְעֵר שׁוֹפֵרָא אֲוֹרָא עֲלָאָה, וְאַתְעֵר רִזְזִי, וְאַסְתַּלַּק דִּינָא.
וּבְעִינָן לְאַוּוּזָאָה עוֹבְדָא בְּשׁוֹפֵר, לְאַתְעֵרָא שׁוֹפֵרָא אֲוֹרָא,
וְלֵאפָקֵא בְּהֵא שׁוֹפֵר לְתַתָּא, אִיעוֹן קָלִי, לְאַוּוּזָאָה דְּכָל אִיעוֹן
קָלִין דְּלְעֵילָא, דְּכָלִיכֵן כָּלְהוּ בְּהֵהוּא שׁוֹפֵר עֲלָאָה, יִתְעֵרוֹן
לְנִפְקָא.

וּבְהֵא קָלִין דְּלְתַתָּא, יְהִבִּין יִשְׂרָאֵל וְזִיכָּא (לְרוֹזְמִי מִתְתָּא
וְאַתְעֵר שׁוֹפֵר גָּדוֹל) לְעֵילָא, וְעַל דָּא בְּעִינָן לְזַמְנָא שׁוֹפֵר
בְּיוֹמָא דָּא, וְלְסִדְרָא קָלִין, לְכּוּנָא בֵּית בְּגִין לְאַתְעֵרָא שׁוֹפֵר
אֲוֹרָא, דְּבֵית כָּלִיכֵן קָלִי לְעֵילָא. (וְלְסִדְרָא קָלִין בְּשׁוֹפֵר).

Meditation and scanning for the actual blowing

10 blowings in a group, three sets for right, left and central

ת - Tekiah, is a long straight blast

שׁ - Shevarim is three medium wailing blasts

ר - Teruah is nine or more quick blasts

To hear an example of the Shofar blowing of one set (Tekiah, Shevarim, teruah, Tekiah) click here: <http://www.jewishmag.com/71mag/shofar/shofar.mp3> and <http://www.piney.com/sonsshophar.au.snd>

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=0jR20-0sy1Y>

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת

תְּרִירָת - תְּרִירָת - תְּרִירָת

Total of 30 sounds. The last Tekiah is called 'Gedolah', meaning big and it is long Tekiah that ends when the air from the lungs runs out.

This is repeated three times to make 90 sounds. At the end of the connection there are 10 more blasts

תְּשִׁירָת - תְּשִׁירָת - תְּרִירָת

The meditation here is about nullifying all impurities that our negative actions brought on our souls.

We gain that with the power of the second sequence of the Ana B'Koach

קָרַע שָׁטָן

קָבַל רִנַּת עַמֶּךָ שָׁגֵבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נֹרָא

Kabel Rinat Amecha Sagvenu Taharenu Norah

And especially when it empowered with the YHVH name 'weaved' in (as below).

יִקְהַרְוֶהָ יִשְׁהַטְוֶהָ

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לגביה דאברהם, ושריא ברישיה, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקן לכורסיא. ובספרא דאגדתא תנינן, בשעתא דההוא קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסיא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לזוברא) לתברא תוקפי רגיון. ודא סדרא תניינא, ההוא קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינין דאתערון (ס"א דאתערון) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. פיון דיצוק אתער, וזומי לאברהם מתקן לכורסיא לקיימא קמיה, כדין אתכפיא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעותא, בגין לתברא וזילא ותוקפא דינינא קשיא, הדיא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינון רקיעין, ורזומי מתערין, ומטי ההוא קלא לרישיה דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזומי לאברהם מתקן בגוסא אוזרא, כדין אוזידן תרווייהו ביה דיצוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא וכלא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, כלהו סדרא ווד.

סדרא אוזרא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהון דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דווליש ההוא קלא דתקע, אלא דההוא קלא לאו איהו לגבי יצוק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לגבי אינון בי דינא דלתתא, דאינון רפויין יתיר, וכלהו וזמאן לאברהם לגבייהו, ואתכפיין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישיה דיעקב, ונגיד ליה לתתא לההוא אתר דאינון גבוראן שריין, וקאים לקבלייהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינון באמצעיתא. כדין אתכפיין כלהו, ומשתכזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני כלהו סדרא אוזרא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעינא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצוק כמלקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, וכלא יפוק בתוקפוי לבר, כדין דינין כלהו אתכפיין, ורזומין אתער. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיבתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אתדר ההוא שופר עלאה, וכד אתדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אוזרא רבוי, וכדין וזידו אשתכח בכלא, וקודשא בריך הוא מרום על עלמא. ופאה וזלקיהון דישראל, דינדין לנגדא ולאמשכא (דף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרזומי, ולתקנא כלהו עלמין על ידייהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעלמא, כמיה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום וגו'. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיגרא אתפסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, ופוי וכסי ואנעל פתווא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תימא, איך אתייהיב ליה רשו ליההוא מקטרגא לזופא ולמתבע דינא. אלא ודאי בינא דהאי מקטרגא, שוי קודשא בריה הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידינא, למתבע קמיה כל דינן דעלמא, דהא קודשא בריה הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למחוי דחילו דקודשא בריה הוא סלקא, ושריא על כלל. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא בריה הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסא פתווא דמלכא, וסיגרא אתוופייא לגו, עד דיתגור דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלל אתגלי קמי קודשא בריה הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלל כגוונא ודא עילא אתקין ותתא, כורסיא דדינא בהאי יומא, וסגירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל זוד וזוד כפום ארוזי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינן עיני יי, דאינן משיטטי בכל עלמא. וכמיה אינן עיני יי, דלית לון ווושבנא, דקא אולי ומשיטטי בכל עלמא, וזומאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינן דלא משיטטין וכל מסתכלין בעובדיהון, דהא לזבייהו קיימין אלין סהדי מלכא, ומשיטטין וזומאן כל מה דאינן עבדין, וקאמרי, דהא אינן סלקי וסהדי קמי מלכא. והאי סגירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבד דינא, פלוני עבד כה. והא דקא סהדי. ועד דקודשא בריה הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדי. כדין אינן סהדי סהדי.

וכלא אכתיב קמי מלכא בפתיקא. בבי מלכא אית זוד היכלא. היכלא דא מליא אשא וזורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, וליהט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו האי היכלא, אית היכלא אוזורא, מליא אשא אוכמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלכא. אינן סהדין (ג"א סופרין) גטלין מההוא פלקא דאשא וזורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוכמא.

וכדין מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידינא, דלמא בין כה ובין כה יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתיקין נקריעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינן דבי זכותא קיימי קמיה, כרוזא קם וקרי, פלוני עבד כה, מאן יוליף עליה זכות, אי אית מאן דיוליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסגירא.

וכלא ידע קודשא בריה הוא, אמאי אגטריה לכלל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבני עלמא. אלא לאוואה דכלל עביד בארוז קשוט, וניווא קמיה מאן דאשתויב בן דיניה. ואי תימא מנען. האי, אתמסר לזוכימי, ואפילו למאן דלא ידעי,

מאן דבעי לאסתכלא, ישגו במה דאיהו באתגללא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא כגוונא וזדא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו כגוונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיא דדינא, סגטירא קא אתי וזופי פתווא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רזים ליה לדינא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אהב משפט. נצו רזימו דבגוי, לרזימו דדינא. ובשעתא דסגטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערא רזימי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא דהוא קלא, כליא באשא ורזווא ומיא, ואתעביד מזייהו קלא וזדא, ואתער קלא אוזרא לעילא, כד דהוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדן כל טענות דקא טעין דהוא מקטרנא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצוק בלוזודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל וזד כפום אורזוי, דהא בהמא שעתא (בראשית כז) ותכהן עיניו מראות, דנפיק מזיה מאן דאושף אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רזימא דנפשה, בנה רזימא דאתמסר לה ביומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערא איהו באיגון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ועש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. כין דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא וידו דלבא, רזא דעלמא דאתי, כדן ורזו את רזו בגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, נזו רזנא, וזדי לבא, וכלא איהו רזימי.

כין דאיהו אתכליל ביעקב, כל איגון וזילין ותוקפין ורזנא דהו זמינן, אתבדרו, וכלא אשתכוו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בודוה ובברכאן. ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצוק אביו, ביומא דא, בודוה, ובברכאן עלאין, ועשו אוזי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, וזיד ליעניה למטען טענות. אתקין סהדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינא, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשכונא.

ויחזר יצוק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכללא דיעקב, דאיהו בודוה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל בטרם תבא ואברכהו גם ברוך יהיה. כשמוע עשו את דברי (יצוק) אביו ויצעק צעקה וגו'. דזימי דהא צידו לא הוה כלום. עד לבתר דאמר ליה, הנה משמני הארץ וגו'. אלין תקיפין ואוכלוסין דשאר עמין ודא קשיא ליה מכלא. וישטום עשו את יעקב, למיזל אבתריה, ולקטרנא ליה תדיר.

ויעקב אויל באיגון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתתבא מעיה. תב בתויבתא, שוי גרמיה בתעניתא, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים, כדן ידעי ישראל דעשו בא, ועמו ארבע מאות איש, כלהו מקטרגי זמינן לקטרנא לון, מיד

וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּיצֹר לוֹ וַאֲסָגִי בַצְלוֹתָיו וּבַעֲוֹתָיו. (בראשית לב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵלָהִי אָבִי אֲבָרְהָם וְאֵלָהִי אָבִי וְגו'. עַד הַנִּטִּיל עֵינָא וַאֲמַר, כִּי אָמַר אֲכַפְרָה פָּנָיו בַּמַּנּוּחָה הַהוּלֶכֶת לִפְנֵי וַיִּקְוָה מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מַנּוּחָה וְגו', עֲזִים מֵאֲתָנִים וּתְנִישִׁים עֲשָׂרִים רוֹחִלִים מֵאֲתָנִים וְגו'.

גְּמֻלִים וְגו', כִּי הוּא סֵטְרָא דִּילִיָּה. גְּמֻלִים הוּא נְזֻשׁ, כַּמִּין גְּמֻל, בְּשַׁעֲתָא דְּפִתִּי סָמָא"ל לְאָדָם, אֲרָכִיב עַל נְזֻשׁ כַּמִּין גְּמֻל. תַּנְיָנָן, מֵאֵן דְּרוּבִי גְמֻל בְּזוֹלָמִיָּה, מִיָּתָה נִקְנְסָה עָלֶיהָ מוֹלָמַעְלָה, וְאֲשַׁתְּזִיב מִיָּתָה. וְכָלָא ווּד.

וּכְדִין, אַהֲדָר עֲשׂוֹ אֲפִטְרוּפּוּסָא דִּיעֲקָב, וַיַּעֲקֹב לֹא בָעָא דּוּבְשִׁיָּה וְעוֹקְצִיָּה. יַעֲבָר זָא אַדְוָנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ. כְּדִין וַיֵּשֶׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדַרְכּוֹ. אִימָתִי. בְּשַׁעֲתָא זַעֲלִילָה, דְּהָא אַתְּפָרֵשׁ מַעֲמָא קִדִּישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא שְׂבִיק לְזוּזָבִיָּהוּן, וְכַפָּר עָלֶיהוּ. כִּיִּין דְּהָא מִקְטָרְנָא אֲזַל בְּהָהוּא דּוּרוּנָא, וְאַתְּפָרֵשׁ מַעֲיָיָהוּ, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא לְמוֹזְדִּי בְּבָנִי, מַה כְּתִיב, וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיֵּבֶן לוֹן בֵּית וְגו'. עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם סוֹכּוֹת, כִּיִּין דִּיתְבִּי בְּסִכּוֹת, הָא אֲשַׁתְּזִיבוּ מִן מִקְטָרְנָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא ווּדִי בְּבָנִי. וְכָאָה וּזְלָקִיָּהוּן בְּהָא עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי. (ע"כ רַעִיָּא מַהִימָנָא)

תָּא וּזְזִי, לְקַבֵּל דָּא, תְּלָתָא סַפְרִין פְּתִיזִין בְּיוֹמָא דָּא, וְכַמָּה דְּרוּמִין מַתְעַרְרִין, וְדִינִין קִשְׁיִין אַתְּפָרִין וְעָאֲלִין לְדוּכְתִּיָּהוּ. כִּי הוּא לְתַתָּא פְּגוּזָא דְּלַעֲלָא, דִּינִין קִשְׁיִין אַתְּפָרִין וְאַתְּעַבְרוּ מַעֲלָמָא. וּמֵאֵן אִינִין. אֲלִין אִינִין רִשְׁעִים גְּמוּרִים, דְּאִינִין דִּינִין קִשְׁיִין דְּאַתְּפָרִין וְאַתְּעַבְרוּ מַעֲלָמָא. וְעַל דָּא זְכַתִּים וְנֻזְתָּמִים וְכו'. אָמַר רַבִּי אָבָא, וְדָא דָּא הוּא בְּרִיָּא דְּמִלָּה, בְּרִיָּה רוּמָנָא דְּשְׂאִילָנָא וְרוּוּזָא בְּהִנֵּי מִיָּלִי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב זָכְרוֹן תְּרוּעָה, זָכְרוֹן עַבְדֵּינִין, לְכוּנָא לְבָא וְרַעֲוִתָּא, יִשְׂרָאֵל עַבְדֵּינִין זָכְרוֹן לְתַתָּא, בְּמָה. בְּעוּבָדָא, בְּגִין דִּיתַעֲר מוֹלָה כְּהָהוּא גְּוֹזָא לְעִילָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב (תהלים פא) בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ דְּאַתְּפָסִיָּא בֵּית סִיְהָרָא. וְהִיךְ אַתְּפָסִיָּא. אֲלָא, כִּד קִיָּמָא עֵיבָא, וְשִׁמְשָׁא לֹא זְהִיר, כְּדִין סִיְהָרָא אַתְּפָסִיָּא, וְלֹא זְהִיר. וְעַל דָּא, מִקְמִי עֵיבָא שִׁמְשָׁא לֹא זְהִיר, כֹּל שְׂכָן סִיְהָרָא דְּאַתְּפָסִיָּא וְלֹא זְהִירָא. וְעַל דָּא בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ, בְּה"א, דְּאַתְּפָסִיָּא סִיְהָרָא. וּבְמָה זְהִיר. כֹּלָא בְּתִיבָתָא, וּבְקָל שׁוּפָרָא, דְּכְתִיב, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְּרוּעָה כְּדִין יי בָּאוֹר פְּנִיָּה יְהִלְכוּן.

תָּא וּזְזִי, בְּהָא יוֹמָא אַתְּפָסִיָּא סִיְהָרָא, וְלֹא זְהִיר עַד בְּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ, דִּישְׂרָאֵל תִּיִּבִין כְּלָהוּ בְּתִיבָתָא שְׁלִימָתָא, וְאִימָא עֲלָאָה תֵּאבָת וְנִהַרְתָּ לָּהּ. וְהָא יוֹמָא זְהִירוּ דְּאִימָא זְטָלָא, וְאַשְׁתַּכּוּז וּזִידוּ בְּכָלָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא. יוֹם כַּפּוּר מִבְּעִי לִיָּה, מֵאֵן יוֹם הַכַּפּוּרִים. אֲלָא בְּגִין דְּתִרִי זְהִירִין זְהִירִין בְּוּד. בּוּצִינָא עֲלָאָה, זְהִיר לְבוּצִינָא תַתָּאָה. וּבְהָא יוֹמָא מִנְהוּרָא עֲלָאָה זְהִיר. וְלֹא מִנְהוּרָא דְּשִׁמְשָׁא וּבְגִין כִּי בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְגָנוּ כְּתִיב.

רַבִּי אָבָא שְׁלוּז לִיָּה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, אִימָתִי וּזְגָנָא דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּמִלְכָּא קִדִּישָׁא. שְׁלוּז לִיָּה, (בראשית כ) וְגַם אֲמֵנָה אוֹזוֹתִי בֵּית אָבִי הִיא אֶף לֹא בֵּית אָבִי וְתָהִי לִי לְאִשָּׁה. אַתְּרָגִישׁ רַבִּי אָבָא, אָרִים קָלִיָּה, בְּכָה וְאָמַר, רַבִּי רַבִּי בּוּצִינָא קִדִּישָׁא, וּוִי לְעֲלָמָא כִּד תַּפּוּק מִנִּיָּה, וּוִי לְדָרָא דִּיהוּן בְּעֲלָמָא כִּד תַּסְתַּלַּק מִנְהוּן

וַיִּשְׁתַּאֲרוּן יִתְמִיּוֹן מִנֶּה. אָמַר לִיה רַבִּי וְזִיּא לְרַבִּי אָבָא, הָאִי דְשָׁלוּ לְקַבְלָהּ. מַאי קָאָמַר.

אָמַר וְדָאִי לָאוּ זִוּגָא דְמַלְכָּא בְּמִטְרוּנִיתָא, אִלָּא בְּזִמְנָא דְנִהָרָא מֵאָבָא עַלְמָה, וְכֹד אֶתְנִהָרָא מִנִּיהּ, קָרִינֵן לָהּ קִדְשׁ דְּהָא מִבִּי אָבָא נְטִלָא הָאִי. וְכֹדִין מִזְדוּגִי כְּנֻדָּא, בְּגִין דְּמַלְכָּא קִדְשׁ אֶקְרִי, דְּכִתִּיב, (יִרְמִיָּה ב') קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לִי, דְּנָטִיל מֵאַתֵּר דְּאֶקְרִי קִדְשׁ. כְּדִין אֲזוּזִתִּי בֵּת אָבִי הִיא אֶף לֹא בֵּת אֲבִי, דְּהָא מִבִּי אָבָא שְׂמָא דָּא, וְלֹא מִבִּי אִימָא, וְעַל דָּא וְתֵהִי לִי לֹאשָׁה, לְאַזְדוּגָא כְּנֻדָּא, בְּזִמְנָא דָּא, וְלֹא בְּזִמְנָא אֲזוּרָא, בְּזִמְנָא דְּנְטִלָא מִבִּי אָבָא, וְלֹא בְּזִמְנָא דְּנְטִלָא מִבִּי אִימָא. וְיוֹם הַכַּפּוּרִים אֲזוּזָא, דְּתִשְׁמִישׁ הַבִּטָּה אֲסוּר, בְּגִין דְּזוּזָא לֹא אֲשַׁתְּכּוּ, דְּהָא מִבִּי אִימָא נְטִלָא, וְלֹא מִבִּי אָבָא. אָמַר רַבִּי וְזִיּא, וְדָאִי זָכָאָה דְּרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁאֲרִי בְּגוּיָה, זָכָאִין אֵינִין דְּקִיָּמִין קָמִיָּה כָּל יוֹמָא.

דף ק"א ע"א

אָמַר רַבִּי אָבָא, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נִבְרָא אָדָם, וְקָאִים בְּדִינָא קָמִי מֵאֲרִיָּה, וְתַב (דף ק"א ע"א) בְּתִיבָתָא, וְקָבִיל לִיה קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא. אָמַר לִיה, אָדָם, אֲנִתָּ תִּהְיֶה סִימְנָא לְבִנְיָן לְדָרֵי דְרִין, בְּהָאִי יוֹמָא קִיָּמִין בְּדִינָא, וְאִי יִתּוּבּוֹן אֲנָא אֶקְבֵּל לֹון, וְאִיקוּם מִכּוּרְסִיָּא דְּדִינָא, וְאַתְקִיָּים עַל כּוּרְסִיָּא דְּרִנּוּמִי, וְאַרְזוּם עַלִּיָּהוּ. וְדוּד אָמַר, (תְּהִלִּים קט"ו) אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹלִי תַּחֲנוּנִי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קל) כִּי עָמָּה הִסְלִיחוּהָ לְמַעַן תִּזְרָא. וְכְּתִיב, (תְּהִלִּים לו') כִּי עָמָּה מִקּוֹר וְזִיָּים בְּאֻרָּה נִרְאָה אֹור. (וִיקָרָא כ"ג) אֶף בְּעֶשְׂרִי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא מִקָּרָא קִדְשׁ יְהִיָּה לְכָם. רַבִּי וְזִיּא כְּתוּז, (תְּהִלִּים לב') לְדוּד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פְּשִׁעַ כְּסוּי וְנִטְאָה. לְדוּד מִשְׁכִּיל, הָא תַּנִּינֵן בִּי זִיָּי זְמָרָא (נ"א אֶתְתַּקֵּן) אֶתְקָרִי סִפֵּר תְּהִלִּים, בְּנִצּוּז, בְּנִצּוּן, בְּמִשְׁכִּיל, בְּמִכְתָּם, בְּמִזְמוֹר, בְּשִׁיר, בְּאֲשֶׁרִי, בְּתַפְלָה, בְּהוֹדָאָה, בְּהִלְלוּיָה, וְעַלְמָה מִכְּלָהוּ הִלְלוּיָה, וְהָא אֲוִקְמוּהָ.

מתוך פרשת נשא

רעיא מוהימנא) במדבר ד' (מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן וישישים שנה כל הבא לעבוד עבודה ועבודה משא באהל מועד. פקודא דא להיות הלויים משוררים במקדש. ואף על גב דאוקימנא לעילא, הכא צריך לחדש מלין, דהא כהן איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לנגנא. ורזא דמלה, תהלים מב (יוםם יצנה יי וסדו, דא וסד כהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלה דוויזת הקדש איהו. ובכפת הדיוט אל תהי קלה בעיניה, והאי איהו יוםם יצנה יי וסדו. ובלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה: דברים לג (בכור שורו הדר לו). וזקאל א (ופני שור מושבמאל, וגבריאל שכווניה, וצריך לשורר ולנגן בנדרה בוזמרא דאורייתא, ללאתעסקא לשלוא קרבנא קמי מלכא בוזרה ומאן דלית ליה רשו (לאתעסקא באורייתא, יקיים) איכה ב (קומי רני בלילה לראש אשמורת. ויימא באשמורות, כמה סליוות ותנוגים ובקשות, בכל מיני רנה בגרוניה, דאיהו כנור לאפקא ביה קלא, בשית כנפי ריאה עם ורדא. בשית ענקאן דקנה. ודא ו'. ופוק ליה מלכא, דתמן בינה. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, הלב מבין. פוק בן מבינה, מבן יה, דאיהו ו', דאיהו אפרון בשית גרפין. ויסלק ליה בשית ענקאן דקנה, דאיעון) מלכים א י (שש מעלות לכסא. וב' כרסין אינן) ירמיה יז (כסא כבוד מרום מראשון, ואינן לבא ופומא. ל"ב), שמות יז (ויאמר כי יד על כס יה מלחמה לני בעמלק), בנה"ר (כבוד, סמא"ל, פומא דכס"ה, כ"ס י"ה, הדא הוא דכתיב), תהלים פא (תקעו בנדרש שופר וגו'. מאי שופר. קנה, ו', קול דסליק מן הקנה, לגבי פומא, דתמן ה'. בה' מיני תקונין דדבורא, דאיעון שפון ושינים וזויה. שפון תרין. שינים וטוונות תרין מינין. וזויה, דא וזמש. דטוונן כנהר דאיהו קול, כוונא דטוונן ריוויא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלבא. במושבה. דאיהו שמא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פונותין מעשרה שופרות. ואורייתא, קלא דילה, דיבור דילה, בינה דילה, דאוקמוה איהו וזכם המבין דבר מתוך דבר. מושבה דילה. וזשיב קמי קודשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלוין, הדא הוא דכתיב), ויקרא ז (ואת התורה לעולה ולמנוחה.

דף קמ"ה ע"א

תא וזוי, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כוונא דא בפרשיו דאצבען דכהנא לתתא, אתערת שכינתא למייתי ולשריא עכן. וכן כמה מלין אינן בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער וזילא אורא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דכולב, והיינו טעמא דשופר. וכמה אינן בהאי גוונא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשרייה עלייהו. מתערי עשר דרגין אורגין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא וזדא.

מתוך זוהר ויקרא

דף י"ח ע"א

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, וזמינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלולתא מכל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדפאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלולתא דהאי בר נש דאנא מדכינא, אתכפר עלמא. וכל שכן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלאו איהו וזכים למתקע ברוח דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הני תקיעתא כסדרן. קדמאה, כלילא מכלא. תניינא, וודא כסדרא וודא כסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, וודא הכא וודא הכא גבורה בינייהו. פוסקא סלקא, ל קומטרא נותא. וודא תקיפא וודא רפיא. והא אוקמוה. ואינון עשרה. ואינון תשע. וודא כללא דכלא.

ובהאי יומא מתעטרא יצוק, והוא רישא לאבהן. בהאי יומא כתיב, (ישעיה לג) פנודו בציון וטאים. בהאי יומא יצוק אתעקד, ועקיד כלא, ושרה מלילת (ס"א מיללת) וקול שופרא תקיף לוודא. ופאה וולקיה, מאן דעבר בינייהו, ואשתויב מנייהו. אמר רבי אבא, בגין כך קרינן פרשתא דיצוק בהאי יומא, דבהאי יומא אתעקד יצוק לתתא, ואתקשר בההוא דלעילא. (נ"א באברהם) אימתי אתקשר. בשעתא דכתיב, (בראשית כב) ויעקוד את יצוק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, בהאי יומא אעטר יצוק לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה. כמזה דאת אמר, (ישעיה מט) ואכל עמים ארים נסי. (שמות יז) ויקרא שמו יי' נסי. מאי קא משמע לן. בגין דאשתכליל ימינא ואשתכלים. הך הוא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים דייקא, ודא הוא (בראשית לא) ופנוד יצוק.

רבי אבא אמר, כתיב (תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצוק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתוסי (ס"א ואתסווי) (ס"א ואתבסם) תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורוח דמלה, (ישעיה סו) כי באש יי' נשפט. ודא הוא אתבסמוותא דעלמא.

דף יח ע"ב

וכין דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אנויד (רף יז ע"ב) ביה, כדן שכיף אשא, ואצטננו גומריה. לבר נש, דהוה רגיו, וזגר וזין גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. ווד וזכימא קם על פתווא, ואנויד ביה, אמר אלמלא לא אנויד בי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכח. בעוד דאתתקפו דא ברא, ואנויד דא ברא, אצטנן רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכווא, מאן סביל רוגזא ותוקפא דדינא דההוא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתווא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדוןלון, הא אנא קאים על פתווא, אבל אנדרון בהאי יומא והבו לי וזילא. ובמה. בשופר. דאי אשתכח קול שופר כדקא יאות, ומכוני ביה לתתא, והוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהן, וקיימי במשכניה דיעקב. ועל דא בעי לאודתרא בשופרא, ולמנדע בההוא קלא ולכוונא

(ביה).

ולית לך קלא בשופרא, דלא סליק רקיעא ווד. וכל אינן אוכלוסין דההוא רקיעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (ואל ב) ווי נתן קולו לפני וזילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקיע, עד דאתי קלא אונרא, ואתעדרו (ס"א ואתערו) פונדא, וסלקין בזווגא לרקיעא אונרא. ועל דא תנינן, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקיעתא דישראל דתתא.

וכיון דמיתונברן כל אינן קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקיעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרן (ס"א מתעטרן) פלהו קמי מלכא, וכדין כורסון רמיו וכורסייא אונרא דיעקב קאים ואתתקן. על דא אשכונא בספרא דרב המנונא סבא, באינן צלותי דראש השנה, דהיה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכחו מרווייה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחו מקטרין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, פלהו אתדונין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה וזלקיהון דצדיקייא, דינעין לכונא רעותא לקמי מאריהון, וידעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

בהאי יומא, בעי עמא לאסתכלא בבר זש שלים מכלא, דינע ארווי דמלכא קדישא, דינע ביקרא דמלכא, דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא. וקונא קל שופרא בכלהו עלמין, בכונא דלכא, בונכמתא, ברעותא, בשלימו. בגין דיסתלק דינא על ידיו מן עלמא. ווי לאינן דשליחא דלהון לא אשתכחו כדקא יאות, דהא וזבי עלמא (עמא) אתיין לאדפרא בגיניה. הדא הוא דכתיב, אם הכהן המשיח יזוטא, דהוא שליחא דכל ישראל, לאשמת העם הוא, בגין דדינא שריא עליהו.

וכד שליחא הוא זכאה כדקא יאות, זכאין אינן עמא, דכל דינן מסתלקין מנייהו על ידיה, כל שכן כהנא, דעליה מתברכאן עלאי ותתאי.

מתוך זוהר תצוה

דף קפ"ד ע"א

פתיו ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בנחש שופר בכסה ליום וזנו, השתא איהו זמנא, לאתער דיןא עלאה תקיפא, וכד איהו אתער סטרא אונרא אתתקף בהדיה, וכיון דאיהו אתתקף, סליק וזפא לסיהרא, דלא נהיר גהורא, ואתמללא מסטרא דדינא. כדין כל עלמא איהו בדינא, עלאין ותתאין, וכרוזא פריז בכלהו רקיעין, אתקינו כורסיא דדינא, למאריה דכלא, דאיהו בעי למיידן.

ורזא הקא, ואתנהיר לן במדברא, אמאי אתער דינא עלאה ביומא דא. אלא כל רזין וכל קדושין יקירין, פלהו תליין בשביעאה. וההוא שביעאה עלאה, עלמא עלאה, דאקרי עלמא דאתי. מניה נהרין כל בוצינן, וכל קדושין, וכל ברפאן. וכד מטי זמנא, לזודותתי ברפאן וקדושין לאנהרא, בעא לאשגוזא בכל תקונא דעלמין פלהו, וכל אינן תקונים לאתקיימא פלהון, סלקין מגו תתאי, אי אינן כשראן. ואי לא כשראן, כדין קיימא (ס"א מלה) דלא נהיר, עד דאתפרשן וזייבין מגו זכאין, כדין אתער דינא.

ומההוא דינא, אתתקף סטרא אונרא, ואשתכחז מקטרנא, בגין דינתנן ליה אינן, וזיביא. בגין דעליה כתיב, (איוב כז) ולכל תכלית הוא וזקק. וזופיא לסיהרא, אמאי (ד"א לא מסרא לון בידא דמקטרנא). בגין דלית תיאובתיה דקודשא בריך הוא, לאובדא לעובדי ידוי.

וההוא סטרא אונרא, קיימא קליפא תקיפא, דלא יכיל לאתברא, פר בההוא עיטא דקודשא בריך הוא יהיב לישראל, דכתיב תקעו בנדש שופר בכסה ליום וזננו. בגין לתברא ההוא כסה דאתנזפא סיהרא, ולא נהיר.

דף קפ"ד ע"ב

וכד מותערי ישראל לתתא בשופר, ההוא קלא דנפיק משופר, בטש באורא, ובקע רקיעין, עד דסלקא לגבי ההוא טגרא תקיפא, (ז"א סטרא אונרא) דנזפי לסיהרא, אשננו, ואשכח אתערותא דרזומי, כדן ההוא (דף קפ"ד ע"ב) דסליק וקיימא לעילא, אתערבב. כדן ההוא קלא קיימא, ואעבר ההוא דינא, וכין דלתתא אתערו רזומי, הכי נמי לעילא, אתער שופרא אונרא עלאה, ואפיק קלא דאיהו רזומי, ואתערעו קלא בקלא, רזומי ברזומי, ובאתערותא דלתתא, אתער הכי נמי לעילא.

ואי תיבא, הין יכיל קלא דלתתא, או אתערותא דלתתא לאתערא, הכי נמי. תא וזי, עלמא תתאה. קיימא לקבלא תדיר, והוא אקרי אבן טבא. ועלמא עלאה לא יהיב ליה, אלא כגוונא דאיהו קיימא. אי איהו קיימא בנהירו דאנפין מתתא, כדן הכי נהרין ליה מלעילא. ואי איהו קיימא בעציבו, יהבין ליה דינא בקבליה.

כגוונא דא, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה. וזדה דבר נש, משיר לגביה וזדה אונרא עלאה. הכי נמי האי עלמא תתאה, כגוונא דאיהו אתערותא, הכי אמשיר מלעילא. בגין כך מקדמי ישראל, ואתערי בשופר קלא דאיהו (רזא דרזומי) כליל באשא ומיא ורזומא, ואתעביד וזד, וסלקא לעילא, ובטש בהאי אבן טבא, ואצטבע באינון גוונן דהאי קלא, וכדן כמה דאתנזא, הכי משיר מלעילא.

וכין דאתקנת בהאי קלא. רזומי נפקי מלעילא, ושריין עלה, ואתכלילא ברזומי, מתתא ומלעילא. וכדן אתערבב סטרא אונרא. (אסתכל וזומי בנהירו דאנפין) ואתנזלש תקפיה, ולא יכיל לקטרנא. והאי אבן טבא, קיימא בנהירו דאנפין, מפל סטריין, בנהירו דלתתא, ובנהירו דלעילא.

איבתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי. וביומא דכפורי אתנהיר ההוא אבן טבא, בנהירו דלעילא, מנו נהירו דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא) וכדן מתקנן ישראל לתתא וזד שער, ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

מתוך זוהר אמור

זוהר שופר

אמר רבי וזייא, אלמלא לא זכינא בעלמא, אלא למשמע מלין אלין דיי. ופאה

וּזְכִּירָהוּן דַּאֲינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא, וַיִּדְעִין אֲוִרוֹזִי דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּלֵהוּן בְּאוֹרֵייתָא, עַלֵּיהּוּ כְּתִיב (תהלים צא) כִּי בִי וַיִּשָּׁק וַאֲפֻלְטָהוּ. וְכְתִיב אֲזַכְּרֶהוּ וְאֶכְבְּדֶהוּ. (ויקרא כ"ג) בַּחוּדֵשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחוּדֵשׁ, רַבִּי יִצְחָק פָּתוּן, (תהלים פא) תִּקְעוּ בַּחוּדֵשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְמָנוֹ. וְכַאֲזִי אֲינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, מִן כָּל אֲוִמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְאַתְרַעִי בְּהוּ, וּמֵאַתֵּר רַחֲמֵי קָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לֹאֲוֹזָא, הָדָא מֵאַתֵּר רַחֲמֵי קָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, וְקָרִיב לֹון לְגַבִּיּה, וְכְתִיב, (יהושע כד) וְאָקוּן אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנֶּהָר וְגו'. הֲנִי קָרָאִי אֵיט לֹאֲסַתְכֵלָא בְּהוּ, וְכִי כָל יִשְׂרָאֵל לֹא הוּוּ יִדְעִי דָא, וְכָל שְׁכָן יְהוֹשֻׁעַ.

אֶלָּא אֲוִרֵייתָא כּוֹלָה סְתִים וְזָלִיא, כְּמֹה דְּשׁוּמָא קְדִישָׁא סְתִים וְזָלִיא, בְּגִין דְּאוֹרֵייתָא כּוֹלָה שׁוּמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל דָּא אֵיחִי סְתִים וְזָלִיא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וַיְהוֹשֻׁעַ הוּוּ יִדְעִי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי'. אֶלָּא וְדָאִי סְתִימָא דְּמִלְכָּא, טִיבּוּ סִגִּי עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאַתְרַעִי בְּהוּ בְּאַבְהָתָא, וְעֲבִיד לֹון רַחֲמֵי קְדִישָׁא עַלְמָה לִיקְרִיָה, וְאַפִּיק לֹון מִזֵּו נֶהָרָא עַלְמָה יִקְרָא קְדִישָׁא, בּוֹצִינָא דְּכָל בּוֹצִינִין, בְּגִין דִּיתַעֲטֵר בְּהוּ. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, כֹּה אָמַר יי' בְּעֶבֶר הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנֶּהָר: הֵהוּא נֶהָר דְּאַשְׁתְּמוּדֵעַ, וְאַתְיִידֵעַ.

מֵעוֹלָם, מַאי קָא בְּעִי הֶכָא. אֶלָּא לֹאֲוֹזָא וְזַכְמָתָא. מֵעֶבֶר הַנֶּהָר מֵעוֹלָם, אֶלָּא הֵהוּא נֶהָר עוֹלָם אֲקָרִי. וְעַל דָּא, בְּעֶבֶר הַנֶּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לֹאֲוֹזָא טִיבּוּ וְקִשּׁוּט דְּעֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וְאָקוּן אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנֶּהָר מַאי קָא מִיִּירִי. אֶלָּא אֲבָרְהָם לֹא אֲתַדְּבַק בֵּיהּ בְּהֵהוּא נֶהָר, כְּמוֹ יִצְחָק דְּאַתְדְּבַק בֵּיהּ בְּסִטְרִיהּ לֹאֲתַתְקָא.

תָּא וַוִי, הֵאִי נֶהָר, אִף עַל גַּב דְּלָאוּ אֵיהּ דִּינָא, דִּינִין נְפָקִי מִסִּטְרִיהּ, וְאַתְתַּקְפוּ בֵּיהּ. וְכֹד יִצְחָק אֲתַתְקָף (בְּדִינוֹ) בְּבִנּוֹי, כְּדִין עַלְמִין וְתַתְמִין מִתְכַּנְפִּי לְדִינָא, וְכוֹרְסִיָּא דְּדִינָא אֲתַתְקָן, וּמִלְכָּא קְדִישָׁא יְתִיב עַל כּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, וְדָאִין עַלְמָא, כְּדִין, תִּקְעוּ בַּחוּדֵשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶד לַיּוֹם וּזְמָנוֹ. וְכַאֲזִי אֲינוּן יִשְׂרָאֵל, דִּיִּדְעִין לְסַלְקָא כּוֹרְסִיָּא דְּדִינָא, וְלִתְקַנָּא כּוֹרְסִיָּא דְּרוֹזְמִי, וּבְמִה. בְּשׁוֹפָר.

רַבִּי אֲבָא הָוֵה יְתִיב קַמִּיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ, הָא זְמַנִּין סִגִּיאִין שְׁאִילָנָא עַל הֵאִי שׁוֹפָר, מַאי קָא מִיִּירִי, וְעַד כָּאן לֹא אֲתִישְׁבֵּנָא בֵּיהּ. אָמַר לֵיהּ, וְדָאִי הֵאִי הוּא בְּרִירָא דְּמִלְכָּה, דִּיִּשְׂרָאֵל בְּעִין בְּיוֹמָא דְּדִינָא (ז"א דא), שׁוֹפָר, וְלֹא קָרָן. בְּגִין דְּקָרָן הָא אֲתִיִּידֵעַ בָּאן אֲתֵר אֵיהּ, וְלֹאֲתַדְּבַק דִּינָא לֹא בְּעִנָּא. אֲבָל הָא תְּנִינִין, בְּמִלִּין וּבְעוֹבְדָא, בְּעִינִין לֹאֲוֹזָא וְלֹאֲתַעֲרָא מִלִּין סְתִימִין.

דף צ"ט ע"ב

תָּא וַוִי, כֹּד הֵהוּא שׁוֹפָר עַלְמָה, דִּנְהִירוֹ דְּכָלָא בֵּיהּ, אֲסַתְלַק וְלֹא נֶהֱיִיר לְבִינִין, כְּדִין דִּינָא אֲתַעֲרָ, וְכוֹרְסוֹן אֲתַתְקֵנוּ לְבִי דִינָא, וְדָא שׁוֹפָר, אִילוּ דִּיִּצְחָק אֲקָרִי, תּוֹקֶפִיָּה (דף צ"ט ע"ב) דִּיִּצְחָק, תּוֹשְׁבּוֹתִיָּה דְּאַבְהָן, כֹּד אֲסַתְלַק הֵהוּא שׁוֹפָר גָּדוֹל, דְּלֹא יִנְקָא לְבִינִין, כְּדִין יִצְחָק אֲתַתְקָף, וְאַתְתַּקָּן לְדִינָא בְּעַלְמָא.

וכד אתער האי שופר וכד בני נשא תייבין מוּטְאִיהוּן, בעיין לנגדא קול שופר מותתא, וזהו קלא סליק לעילא, כדין אתער שופרא אורא עלאה, ואתער רוזמי, ואסתלק דינא. ובעיין לאוואה עובדא בשופר, לאתערא שופרא אורא, ולאפקא ביהאי שופר לתתא, אינן קלי, לאוואה דכל אינן קלין דלעילא, דכליין בלהו ביהוה שופר עלאה, יתערין לנפקא.

ובהני קלין דלתתא, יהבין ישראל וזילא (לרוזמי מותתא ואתער שופר גדול) לעילא, ועל דא בעיין לזמנא שופר ביומא דא, ולסדרא קלין, לכוונא ביה בגין לאתערא שופר אורא, דביה כליין קלי לעילא. (ולסדרא קלין בשופר).

סדרא קדמאה, קלא נפיק, ומתעטר לעילא, סליק רקיעין, ואתבקע בין טורי רמאי, ומטי לזביה דאברהם, ושריא ברישית, ואתעטר, ואתער הוא, ואתקן לכורסייא. ובספרא דאגדתא תניין, בשעתא דהוה קלא קדמאה סליק, אתער ואתעטר אברהם, ואתקן לכורסייא, פקדין עליה אבא. (ס"א אבא ואבא) אבא.

אדהכי, סלקא תניינא, תקיפא (לזבא) לתברא תוקפי רגיון. ודא סדרא תניינא, הוה קלא תבירא בתוקפוי. וכדין סלקא, וכל דינן דאתערין (ס"א דאתערין) קמיה אתברו, עד דסליק לאתריה דיצוק. ביון דיצוק אתער, וזמי לאברהם מתקן לכורסייא לקיימא קמיה, כדין אתכפיא, ותבר תוקפא קשיא. ובהאי בעי מאן דתקע, לכוונא לבא ורעותא, בגין לתברא וזילא ותוקפא דדינא קשיא, הךא הוא דכתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה, יודעי תרועה ודאי.

דף ק' ע"א

סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ובקע כל אינן רקיעין, ורוזמי מתערין, ומטי הוה קלא לרישית דיעקב (דף ק' ע"א) ויעקב אתער, וזמי לאברהם מתתקן בגיסא אורא, כדין אוזידן תרווייהו ביה ביצוק, דא מהאי סטרא, ודא, מהאי סטרא ולא יכלין תוקפוי לנפקא לבר. והני תלתא סדרין, בלהו סדרא וזד.

סדרא אורא, קלא נפיק, וסליק, ונטיל לאברהם מאתריה, ונגיד ליה לתתא, לאתר דתוקפיהו דיצוק שריין וקיימן ליה לאברהם בגווייהו.

סדרא תניינא, נפיק קלא תבירא, לא תקיפא פקדמאה, לא דווליש הוה קלא דתקע, אלא דהוה קלא לאו איהו לזבי יצוק בקדמיתא, דתמן תוקפא תקיפא שריא, אלא לזבי אינן בי דינא דלתתא, דינן רפויין יתיר, וכלהו זמאן לאברהם לזבייהו ואתכפין קמיה.

אדהכי, סדרא תליתאה, קלא נפיק, וסליק, ואתעטר ברישית דיעקב, ונגיד ליה לתתא ליהוה אטר דינן גבוראן שריין, וקאים לקבליהו, אברהם מהאי סטרא, ויעקב מהאי סטרא, ואינן באמצעיתא. כדין אתכפין בלהו, ומשתכזין (ס"א ומשתככי) באתרייהו. והני בלהו סדרא אורא תניינא.

דף ק' ע"ב

סדרא בתראה, דבעינא לסלקא לון לאתרייהו, וליישבא (ס"א ולישרא) בינייהו ליצוק במפקדמין. בגין דהאי בעי לישרא ליה באתריה, ולא יפוק בתוקפוי לבר,

כדין דינן כלהו אתפסיין, ורומין אתעריו. על דא בעי לכוונא לבא ורעותא בהני קלי, ולמהדר בתיבתא קמי מאריהון. כדין כד ישראל מתקני ומסדרי קלין ברעותא דלבא כדקא יאות, בשופרא דא, אהדר ההוא שופר עלאה, וכד אהדר, מעטרא ליה ליעקב, ואתתקן כלא. וכורסיא אורא רמיו, וכדין וזידו אשתכחו בכלא, וקודשא בריך הוא מרום על עלמא. ופאה וזלקיהון דישראל, דידעין לנגדא ולאמשכא (רף ק' ע"ב) למאריהון, מדינא לרומי, ולתקנא כלהו עלמין על ידיהו.

רעיא מהימנא (ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש וגו'. פקודא (מ"ב) דא, לתקוע שופר בראש השנה, שהוא יומא דדינא לעלמא, כמיה דאוקימנא. והא אוקמוה דכתיב, תקעו בחדש שופר בכסה ליום וגו'. והא אתמר. דהאי איהו יומא דסיהרא אתכסי ביה, וקאים עלמא בדינא. בגין, דההוא מקטרגא, ופוי וכסי ואנעל פתווא על מלכא, אתר דדינא שריא, למתבע דינא על עלמא.

ואי תיבא, איך אתייהיב ליה רשו ליההוא מקטרגא לופאה ולמתבע דינא. אלא ודאי בידי דהאי מקטרגא, שוי קודשא בריך הוא למתבע דינא על כל עלמא, ושוי ליה יומא ידיעא, למתבע קמיה כל דינן דעלמא, דהא קודשא בריך הוא עבד ליה ושוי ליה קמיה, למתוי דזילו דקודשא בריך הוא סלקא, ושריא על כלא. ורזא דא, (קהלת ג) והאלהים עשה יתקיים בדינא, ולמנדע דאית דין ואית דיין.

כהאי גוונא שוי קודשא בריך הוא קמיה להאי, דאיהו תבע דינא קמי מלכא, על כל בני עלמא. ובהאי יומא אתייהיב ליה רשו, לכסאה פתווא דמלכא, וסיהרא אתופייא לגו, עד דיתגור דינא על כל בני עלמא. ואף על גב דכלא אתגלי קמי קודשא בריך הוא, לא בעי אלא בדינא.

כלא כגוונא וזדא עילא אתקין ותתא, כורסיא דדינא בהאי יומא, וסנטירא אתא, ותבע דינא על כל עובדי בני עלמא, כל וזד וזד כפום ארוזי, וכפום מה דעבד. וסהדין אתיין וסהדי על כל עובדי בני עלמא. ואלין אינן עיני יי, דאינן משטטי בכל עלמא. וכמיה אינן עיני יי, דלית לון ווישבנא, דקא אזלי ומשטטי בכל עלמא, וזומאן כל עובדי בני עלמא.

ווי לאינן דלא משגיוזין ולא מסתכלין בעובדיהון, דהא לגבייהו קיימין אלן סהדי מלכא, ומשגיוזין וזומאן כל מה דאינן עבדין, וקאמרי, דהא אינן סלקי וסהדי קמי מלכא. והאי סנטירא קאים קמי מלכא, ותבע דינא, פלוני עבד דינא, פלוני עבד כף. והא הכא סהדי, ועד דקודשא בריך הוא לא שאיל לון, לית לון רשו לסהדא. כדין אינן סהדי סהדותא.

וכלא אכתיב קמי מלכא בפתקא. בבני מלכא אית וזד היכלא. היכלא דא מלכא אשא וזורא, והאי אשא מתגלגלא בפלקא, ולהיט שביבין והאי לא פסיק לעלמין. לגו דהיכלא, אית היכלא אוזורא, מלכא אשא אוקמא, דלא פסיק לעלמין. תרין סופרין קיימין תדיר קמיה מלכא. בשעתא דדינא, סהדין כל סהדי קמי מלכא. אינן סהדין (נ"א סופרין) גטלין מההוא פלקא דאשא וזורא, וכתבי עליה בההוא אשא אוקמא.

וכדין מלכא אוזמיין דינא, עד זמנא ידיעא, דלכא בין כה ובין כה יהדרון בתשובה. אי יהדרון, פתקין נקדעין. ואי לאו, מלכא יתיב, וכל אינן דבי זכותא קיימי קמיה, כרוזא קם וכריו, פלוגי עבד כה, מאן יוליף עליה זכות, אי אית מאן דיוליף עליה זכות, יאות. ואי לאו הא אתמסר לסגטירא.

וכלא ידע קודשא בריך הוא, אמאי אצטריך לכל דא. אלא בגין דלא יהא פטרא דפומא לבגי עלמא. אלא לאוונאה דכלא עביד בארז קשוט, וזיוא קמיה מאן דאשתויב מן דיניה. ואי תימא מנכן. האי אתמסר לזכמי, ואפילו למאן דלא ידעי, מאן דבעי לאסתכלא, ישגוז במה דאיהו באתגליא, וידע במה דאיהו בסתרא, דהא כלא כנונא וזא, כל מה דפקיד קודשא בריך הוא בארעא, כלא איהו כנונא דלעילא.

יומא דראש השנה, איהו יומא דדינא, ומלכא יתיב בכורסיי דדינא, סגטירא קא אתי וזופי פתווא דמלכא, ותבע דינא. ואף על גב דקודשא בריך הוא רוזים ליה לדניא, כמה דאת אמר, (ישעיה סא) כי אני יי אוהב משפט. נצחו רוזימו דבגוי, לרוזימו דדינא. ובשעתא דסגטירא קם למטען מלין עליהו, פקיד למתקע בשופר, בגין לאתערר רוזמי מתתא לעילא, בההוא שופר.

סלקא ההוא קלא, כלילא באשא ורוזא ומיא, ואתעביד מנייהו קלא וזא, ואתער קלא אוזרא לעילא, כד ההוא קלא אתער מעילא ומתתא, כדין כל טענות דקא טעין ההוא מקטרגא מתערבבי.

ביומא דראש השנה, נפיק יצחק בלחודוי, וקרי לעשו, לאטעמא ליה תבשילין דכל עלמא, כל וזד כפום אורזוי, דהא בההיא שעתא (בראשית כז) ותכהן עיניו בראות, דנפיק מניה מאן דאזשף אפי ברין, ואתפרש, ושכיב על ערסיה דדינא, וקרי לעשו, ואמר וצודה לי צודה ועשה לי מטעמים והביאה לי.

ורבקה אמרה אל יעקב בנה, רוזימא דנפשה, בנה רוזימא דאתמסר לה מיומא דאתברי עלמא. ופקידת ליה, לאתערר איהו באינון מטעמים דיליה. ויעקב אתער מתתא, מתלבש בצלותין ובעותין, והקול קול יעקב בההוא שופר דקא סליק, ואתער יעקב לגביה, ואתקריב בהדיה, ויש לו ויאכל, ואתכליל דא בדא. פיון דאתכליל בהדיה, (בראשית קמ"ב ע"ב) ויבא לו יין, דא יין דמנטרא, יין דהוא וידו דלכא, רזא דעלמא דאתי, כדין וירו את ריו בנגדיו, צלותין דסלקין ובעותין. ויברכהו, וזו רוגזא, וזדי לבא, וכלא איהו רוזמי.

פיון דאיהו אתכליל ביעקב, כל אינן וזיילין ותוקפין ורוזין דהו זמינן, אתבדרו, ולא אשתכחו תמן. וישראל נפקין מן דינא, בוזדה ובברכאן. ויהי אף יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו, ביומא דא, בוזדה, ובברכאן עלאין, ועשו אזוי בא מצידו, טעין טועני מעובדי דעלמא, ויעש גם הוא מטעמים, וזיד לישניה למטען טענות. אתקין סגדי, ויבא לאביו ויאמר יקום אבי, יתער בדינו, ויאכל כמה עובדין בישין דכל עלמא דקא אשכונא.

ויזורר יצחק וזרדה גדולה עד מאד, דהא לא יכיל לאתפרשא מכלל דיעקב, דאיהו בוזדה. ויאמר מי אפוא הוא הצד ציד, בכמה צלותין ובעותין, ואוכל מכל

בְּטָרִם תֵּבֵא וְאֶבְרַכְהוּ גַם בְּרוּךְ יְהוָה. כְּשִׁמוּעַ עָשׂוֹ אֶת דְּבָרֵי (יִצְחָק) אָבִיו וַיִּצְעַק צִעָקָה וְגו'. רוֹמִי דָּהָא צִידוֹ לֹא הָוָה כָּלָם. עַד לְבִתְרָא דְאָמַר לֵיהּ, הִנֵּה מִשְׁמַנִּי הָאָרֶץ וְגו'. אֲלֵין תְּקִיפִין וְאוֹכְלוֹסִין דְּשָׂאָר עִמּוּן וְדָא קִשְׁיָא לֵיהּ מִכְלָא. וַיִּשְׁטוּם עָשׂוֹ אֶת יַעֲקֹב, לְמִיזֵל אֲבִתְרֵיהּ, וּלְקַטְרָגָא לֵיהּ תְּדִיר.

וַיַּעֲקֹב אֶזְלָא בְּאֵינוֹן יוֹמִין דְּבִין ראש השנה ליום הכפורים, עֲרִיק לְאִשְׁתְּוֹבָא מְנִיה. תֵּב בְּתִיבְתָא, שְׁוִי גְרָמִיָּה בְּתַעֲנִיתָא, עַד דְּאִתִּי ראש השנה ויום הכפורים, כְּדִין יִדְעִי יִשְׂרָאֵל דְּעָשׂוֹ בָּא, וְעָמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ, כָּלְהוּ מִקְטָרְגִי וְמִינִין לְקַטְרָגָא לֹון, מִיַּד וַיִּירָא יַעֲקֹב מֵאֵד וַיִּיָּצֵר לוֹ וְאִסְגִּי בְּצִלוֹתֵין וּבְעִוְתֵין. (בְּרַאשִׁית ל"ב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶלְהִי אָבִי אֲבִרְהָם וְאֶלְהִי אָבִי וְגו'. עַד דְּנָטִיל עֵיטָא וְאָמַר, כִּי אָמַר אֲכַפְרָה כְּנִי בְּמִנְחָה הַהוּלָכְתָּ לְפָנַי וַיִּקְוּ מִן הַבָּא בְּיָדוֹ מִנְחָה וְגו', עֲזִים מֵאֲתִים וּתְיִשִּׁים עֲשָׂרִים רוֹזִלִים מֵאֲתִים וְגו'.

גְּמָלִים וְגו', כִּף הוּא סְטָרָא דִּילֵיהּ. גְּמָלִים הוּא נְזֻשׁ, כְּמִין גְּמָל, בְּשַׁעֲתָא דְּפִתִּי סָמָא ל' לְאָדָם, אֲרָכִיב עַל נְזֻשׁ כְּמִין גְּמָל. תְּנִינָן, מֵאן רוֹמִי גְמָל בְּזִלְמִיָּה, מִיַּתָּה נִקְנָסָה עֲלֵיהּ מִלְּמַעְלָה, וְאִשְׁתְּוִיב מִיַּתָּה. וְכָלָא ווֹד.

וּכְדִין, אַהֲדָר עָשׂוֹ אֶפְטָרופּוֹסָא דִּיעֲקֹב, וַיַּעֲקֹב לֹא בָּעָא דּוֹבִשִׁיָּה וְעוֹקְצִיָּה. יַעֲבָרָא אֲדוּנִי לְפָנַי עַבְדּוֹ. כְּדִין וַיֵּשֶׁב בְּיוֹם הַהוּא עָשׂוֹ לְדָרְכּוֹ. אִימְתִי. בְּשַׁעֲתָא זְעִילָה, דָּהָא אַתְפָּרֶשׁ מֵעָמָא קִדִּישָׁא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לְוִזְבִּיהוֹן, וְכַפָּר עֲלֵיהּ. כִּיִּין דָּהָא מִקְטָרְגָא אֶזְלָא בְּהָהוּא דּוֹרוּגָא, וְאַתְפָּרֶשׁ מִיַּתָּה, בְּעִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמוֹזְרֵי בְּבָנֵי, מַה כְּתִיב, וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיִּבֶן לֹון בֵּית וְגו'. עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמִּקְוֶה סוֹכּוֹת, כִּיִּין דִּיתְבִּי בְּסוֹכּוֹת, הָא אִשְׁתְּוִיבוֹ מִן מִקְטָרְגָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא ווֹדִי בְּבָנֵי. וְכָפָה וּזְלָקִיהוֹן בְּהָא עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאִתִּי. (ע"כ רַעֲיָא מֵהִימָנָא)

מתוך פרשת בהעלותך

דף קמ"ט ע"א

הָאִי בְּעוֹבְדָא, וּבְזִמְנָא דְּלֹא אֲצִטְרִיף הָאִי, כְּגוֹן ראש השנה, דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּדִינָא , וּמֵאֲרִיָּהוֹן דְּלִישְׁנָא בִּישָׁא קִימִין עֲלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל, בְּעִינָן מִלִּין, צִלוֹתֵין וּבְעוֹתֵין, וּבְעִינָן לְאִוּזָאָה עוֹבְדָא) ס"א בְּרוּזָא וְנִפְשָׁא (כְּמָה דְּאִקִּימָנָא. וְהָא אַתְבָּר, וּבְמָה. בְּשׁוּפָר. לְאִוּזָאָה שׁוּפָר (לְאִתְעָרָא שׁוּפָרָא אֲוֹרָא. וְאִנֵּן מִפִּיקִין בְּהָהוּא קָלָא, רוֹמִי וְדִינָא כְּוֹדָא, כָּלָא כְּדָקָא יָאוּת. כְּמָה דְּהָהוּא שׁוּפָר עֲלָאָה, אִפִּיק קָלָא דְּאִיהוּ כָּלָלָא כְּוֹדָא. וְלְאִתְעָרָא רוֹמִי קְאֹלִינָן, וְלִתְבָּרָא מֵאֲרִיָּהוֹן דְּדִינָא, דְּלֹא יִשְׁלָטוֹן בְּהָאִי יוֹמָא. וְכַד רוֹמִי מִתְעָרִין, כָּלְהוּ בּוֹצִינִין עֲלָאִין זְהָרִין מֵהָאִי גִיסָא וּמֵהָאִי גִיסָא. כְּדִין (מִשְׁלִי טוֹ) בְּאֹר כְּנִי מִכָּף וַיִּיָּם.

מתוך זוהר פקודי

דף רל"ח ע"א

תָּא וַוִי, בְּיוֹמָא דְּרַאשׁ הַשָּׁנָה, עֲלָמָא אַתְדָּן, וְכִי דִינָא קִדִּישָׁא (קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא) יְתִיב, וְדָן כָּל עֲלָמָא. וְהָהוּא סְטָרָא אֲוֹרָא קָאִים מִסְטָרָא דָּא, וְכָל אֵינוֹן דְּאִתְדָּנוּ לְמוֹתָא אֲשִׁיזּוּ עֲלֵיהּ, וְאַתְרִשִּׁיבוּ קָמִיָּה. וּבְשַׁעֲתָא (דף רל"ז ע"א) דִּישְׂרָאֵל מִתְעָרִי רוֹמִי, בְּהָהוּא קוֹל שׁוּפָר, כְּדִין אַתְעָרְבָּא לֵיהּ כָּלָא, דְּלֹא יִדְעַ וְלֹא מִשְׁזָז, בְּאֵינוֹן

דאָתדנאָ. ער דלכער כל אינאָן דלא מוהדרי בתיובתא, ואנאָר עליהו מותא, ודאי
נפקין פתקין מבי מלכא, ואתמסרו ליה, כיון דאתמסרו ליה, לא אהדרו פתקין, ער
דאתעביר דינא.

שנה טובה

Shanah Tovah

With

Love, Light and Life

<http://DailyZohar.com>